Den Europæiske Unions
Tidende

DA
L-udgaven

2026/799

1.4.2026

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2026/799

af 30. marts 2026

om harmonisering af visse aspekter af insolvensret

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([1]),

efter den almindelige lovgivningsprocedure ([2]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Formålet med dette direktiv er at bidrage til et velfungerende indre marked og en velfungerende kapitalmarkedsunion og til at fjerne hindringer for udøvelsen af grundlæggende frihedsrettigheder såsom den fri bevægelighed for kapital og etableringsfriheden, der skyldes forskelle mellem national ret på insolvensområdet.

(2) Insolvensbehandling sikrer en velordnet afvikling eller rekonstruktion af virksomheder eller iværksættere, der er i finansielle og økonomiske vanskeligheder. I forbindelse med finansielle investeringer er denne behandling, herunder de relevante garantier for en korrekt vurdering af værdien af disse virksomheders og iværksætteres aktiver, afgørende, da den bestemmer den endelige inddrivelsesværdi af sådanne investeringer. De store forskelle i den materielle insolvensret, som anerkendes i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 ([3]), har bidraget til at øge den manglende retssikkerhed og uforudsigeligheden med hensyn til resultatet af insolvensbehandling. Store forskelle i inddrivelsesværdi og i varigheden af insolvensbehandling i hele Unionen har negative konsekvenser for forudsigeligheden af kreditorers og investorers omkostninger i grænseoverskridende situationer i det indre marked. Denne forskel mellem medlemsstaternes regler gør grænseoverskridende investeringer mindre attraktive og skaber dermed hindringer og påvirker de grænseoverskridende kapitalbevægelser inden for Unionen og til og fra tredjelande. Harmoniseringen af visse aspekter af insolvensretten kan derfor nødvendiggøre, at der foretages ændringer i visse medlemsstaters ret.

(3) Integrationen af det indre marked inden for insolvensret gennem dette direktiv er afgørende for at få kapitalmarkederne i Unionen til at fungere mere effektivt, herunder ved at muliggøre bedre adgang til virksomhedsfinansiering. Det er derfor nødvendigt at fastsætte minimumskrav på målrettede områder vedrørende insolvensbehandling, som har en betydelig indvirkning på effektiviteten og varigheden af insolvensbehandlingen, navnlig i tilfælde af grænseoverskridende insolvensbehandling.

([1]) EUT C 184 af 25.5.2023, s. 34.
([2]) Europa-Parlamentets holdning af 10.3.2026 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 30.3.2026.
([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 af 20. maj 2015 om insolvensbehandling (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 19, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2015/848/oj).

(4) Dette direktiv berører ikke individuelle og kollektive arbejdstagerrettigheder i henhold til EU-retten og national ret i forbindelse med insolvensbehandling, navnlig Rådets direktiv 98/59/EF ([4]) og 2001/23/EF ([5]) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/14/EF ([6]), 2008/94/EF ([7]) og 2009/38/EF ([8]) og national ret til gennemførelse heraf. Nærværende direktiv berører navnlig ikke forpligtelserne vedrørende afgivelse af oplysninger til og høring af arbejdstagerne og arbejdstagernes rettigheder i tilfælde af en overførsel af en virksomhed eller bedrift eller af en del af en virksomhed eller bedrift i henhold til nævnte direktiver og national ret til gennemførelse heraf, herunder hvis denne nationale ret indeholder regler, der er gunstigere for arbejdstagerne eller deres repræsentanter end dem, der er fastsat i nævnte direktiver.

(5) For at beskytte insolvensboets værdi for kreditorerne bør national insolvensret indeholde effektive regler for søgsmål vedrørende retshandlers ugyldighed eller omstødelighed, eller at sådanne er umulige at håndhæve, herunder retlige dispositioner, som er til skade for kreditormassen, og som er blevet bindende indgået forud for indledningen af insolvensbehandling (»anfægtelsessøgsmål«). For at afgøre, om en retshandel er til skade for kreditormassen, er det nødvendigt at tage hensyn til, hvordan begreberne insolvensbo og deltagende kreditor defineres. Dette er navnlig relevant, når visse rettigheder i henhold til national ret ikke udgør en del af et insolvensbo, men vedrører skyldnerens personlige sfære såsom retten til at indgå eller afslutte et ægteskab eller adoptere et barn. Accept eller afvisning af arv bør ikke være underlagt reglerne om anfægtelsessøgsmål i dette direktiv.

(6) Da anfægtelsessøgsmål har til formål at afhjælpe en retshandels skadelige virkninger for et insolvensbo, er det hensigtsmæssigt at anse en retshandels skadelige virkninger for at være forårsaget på det tidspunkt, hvor retshandelen er blevet bindende indgået, og ikke på det tidspunkt, hvor retshandelen er foretaget. I dette direktiv anses en retshandel for at være bindende indgået, når den har retsvirkninger i overensstemmelse med national ret. Hvor retsvirkningerne af en retshandel i henhold til national ret er betinget af, at retshandelen indføres i et offentligt register, bør medlemsstaterne dog kunne fastsætte, at retshandelen anses for at være bindende indgået, så snart alle de øvrige betingelser for dens effektive virkning er opfyldt, fordi den tid, det tager at indføre en retshandel i et offentligt register, ligger uden for skyldnerens og retshandelens andre parters kontrol.

(7) I dette direktiv bør begrebet »retshandler« i henhold til reglerne om anfægtelsessøgsmål fortolkes bredt med henblik på at dække enhver forsætlig adfærd med retsvirkninger, som er til skade for kreditormassen, uafhængigt af om retsvirkningerne eller skaden er tilsigtet, herunder hvor den person, der foretager retshandelen, ikke har nogen svigagtig hensigt, uanset bestemmelserne på andre retlige områder. Handlinger, der foretages af en person, som ikke handler bevidst, eller som på anden måde handler uden at udøve sin frie vilje, bør dog ikke anses som retshandler i henhold til dette direktiv. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at begrebet »retshandel« også omfatter undladelser, da det ikke gør nogen væsentlig forskel, hvorvidt kreditorerne lider skade som følge af den pågældende parts handling eller manglende handling. Endvidere bør reglerne om anfægtelsessøgsmål ikke kun omfatte retshandler, der foretages af skyldneren, men også retshandler, der foretages af skyldners modpart eller en tredjemand.

([4]) Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser (EFT L 225 af 12.8.1998, s. 16, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/1998/59/oj).

([5]) Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter (EFT L 82 af 22.3.2001, s. 16, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2001/23/oj).

([6]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/14/EF af 11. marts 2002 om indførelse af en generel ramme for information og høring af arbejdstagerne i Det Europæiske Fællesskab — Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens fælles erklæring om arbejdstagerrepræsentation (EFT L 80 af 23.3.2002, s. 29, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2002/14/oj).

([7]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EUT L 283 af 28.10.2008, s. 36, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2008/94/oj).

([8]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/38/EF af 6. maj 2009 om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg eller en procedure i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner med henblik på at informere og høre arbejdstagerne (EUT L 122 af 16.5.2009, s. 28, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/38/oj).

(8) Dette direktiv fastsætter minimumsregler for anfægtelsessøgsmål. Med undtagelse af den forældelsesfrist for anfægtelsessøgsmål, der er fastsat i dette direktiv, bør medlemsstaterne derfor kunne opretholde eller vedtage bestemmelser om anfægtelsessøgsmål, der er gunstigere for kreditormassen end bestemmelserne i dette direktiv. Medlemsstaterne bør også kunne fastsætte bestemmelser om formodninger eller krav, der letter bevisbyrden til fordel for den part, der hævder, at retshandelen er ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve.

(9) For at beskytte skyldnerens modparts berettigede forventninger bør ethvert indgreb som følge af et anfægtelsessøgsmål i gyldigheden eller håndhævelsen af en retshandel stå i et rimeligt forhold til de omstændigheder, hvorunder den pågældende retshandel blev bindende indgået. Sådanne omstændigheder omfatter skyldnerens hensigt, modpartens kendskab eller den tid, der er gået mellem den bindende indgåelse af retshandelen og indledningen af insolvensbehandling. Det er derfor nødvendigt at skelne mellem en række specifikke grunde til anfægtelsessøgsmål, som er baseret på fælles og typiske mønstre og supplerer de generelle betingelser for anfægtelsessøgsmål. Ethvert sådant indgreb bør også respektere de grundlæggende rettigheder, der er nedfældet i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«).

(10) Anfægtelsessøgsmål bør omfatte retshandler, der er blevet bindende indgået inden for en vis minimumsperiode forud for datoen for indgivelse af en begæring om indledning af insolvensbehandling eller, i medlemsstater, hvor insolvensbehandling kan indledes ved en beslutning truffet af medlemmerne af skyldnerens administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan, forud for datoen for en sådan beslutning. Muligheden for at anlægge et anfægtelsessøgsmål bør ikke afhænge af den tid, som en domstol anvender til at behandle en begæring om indledning af insolvensbehandling, eller som kræves for at træffe en beslutning i henhold til national ret.

(11) Med henblik på anfægtelsessøgsmål bør der skelnes mellem retshandler, hvor modpartens fordring var forfalden og eksigibel og er blevet fyldestgjort eller sikret i henhold til aftalegrundlaget (»kongruent dækning«), og retshandler, hvor ydelsen ikke fuldt ud er i overensstemmelse med kreditors fordring (»inkongruent dækning«). Eksempler på inkongruent dækning omfatter: for tidlig betaling, fyldestgørelse af en gæld med usædvanlige betalingsmidler, efterfølgende sikkerhedsstillelse for en tidligere usikret fordring, som ikke var aftalt i den oprindelige gældsaftale, indrømmelse af en ekstraordinær opsigelsesret eller andre ændringer, der ikke er fastsat i den underliggende aftale, afkald på retligt forsvar, og indsigelser mod eller anerkendelse af gæld, der kan anfægtes. I tilfælde af kongruent dækning bør omstødelse på grundlag af kreditorbegunstigelse kun kunne påberåbes, hvis kreditor i henhold til den retshandel, der er ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve, på tidspunktet for dispositionen var bekendt med, at skyldneren var insolvent. Både hvad angår kongruent og inkongruent dækning bør udtrykkene »fyldestgørelse« af og »sikkerhedsstillelse« for modpartens fordring fortolkes bredt og omfatte handlinger som dem, der skaber en ret til modregning eller tildeler kreditorer privilegeret status.

(12) De regler om anfægtelsessøgsmål, der indføres ved dette direktiv, bør ikke finde anvendelse på visse retshandler, der udgør kongruent dækning, nemlig retshandler, der foretages direkte mod en rimelig modydelse til fordel for skyldnerens aktiver. Disse retshandler har til formål at støtte skyldnerens almindelige daglige virksomhed. For ikke at være omfattet af reglerne om anfægtelsessøgsmål bør sådanne retshandler være aftalebaserede og indebære direkte opfyldelse af parternes gensidige forpligtelser. Ydelse og modydelse som følge af disse retshandler bør desuden være ækvivalente med hensyn til værdi, og modydelsen bør være til fordel for skyldneren og ikke en tredjemand. Retshandler, som reglerne om anfægtelsessøgsmål ikke bør finde anvendelse på, omfatter: rettidig betaling af råvarer, lønninger eller honorarer; kontant betaling eller betaling med kort for varer, der er nødvendige for skyldnerens daglige aktiviteter; levering af varer, produkter eller tjenester mod vederlag; stiftelse af sikkerhed som betingelse for udbetaling af lånet eller under forlængelse af et lån, hvis dette er nødvendigt inden for rammerne af nationale regler for at opretholde ækvivalens i værdi mellem ydelse og modydelse; og rettidig betaling af offentlige gebyrer mod modydelse såsom adgang til offentlige områder eller institutioner. Reglerne om anfægtelsessøgsmål bør dog finde anvendelse på kreditgivning. Det bør være muligt at anse betaling af lønninger til en skyldners arbejdstagere i overensstemmelse med national ret som en direkte opfyldelse, hvis de betales senest tre måneder efter, at den pågældende arbejdstager har udført tjenesterne.

(13) En skyldners betaling af en udestående gæld til en tredjemand i et forhold med tre parter, såsom hvor et datterselskab betaler sit moderselskabs gæld til en tredjemand, bør ikke automatisk anses som en retshandel fra skyldners side uden modydelse eller mod en åbenbart utilstrækkelig modydelse. I sådanne tilfælde kan skyldnerens betaling være gensidig med tredjemands opfyldelse af sin forpligtelse over for moderselskabet, hvilket kan have givet skyldneren en direkte eller indirekte fordel, og tredjemand har måske ikke haft mulighed for at afvise skyldnerens betaling.

(14) Det bør ikke være muligt at påberåbe sig den omstændighed, at den berigelse, der følger af den retshandel, som er ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve, ikke længere indgår i formuen tilhørende den part, der drog fordel af denne retshandel (»berigelsens bortfald«), hvis denne part havde kendskab til de omstændigheder, der ligger til grund for anfægtelsessøgsmålet. Da dette direktiv imidlertid fastsætter minimumsregler for anfægtelsessøgsmål, kan medlemsstaterne beslutte ikke at tillade den part, der har draget fordel af retshandelen, at påberåbe sig indsigelsen om berigelsens bortfald, selv hvis denne part ikke havde kendskab til de omstændigheder, der ligger til grund for anfægtelsessøgsmålet.

(15) Ny finansiering eller midlertidig finansiering, der tilvejebringes i overensstemmelse med national ret som led i et rekonstruktionsforsøg, herunder i forbindelse med en forebyggende insolvensprocedure i henhold til afsnit II i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1023 ([9]), bør beskyttes i forbindelse med efterfølgende insolvensbehandling.

(16) Som et instrument til minimumsharmonisering berører dette direktiv ikke national ret om gyldigheden af retshandler, der er omfattet af anfægtelsessøgsmål. Det er derfor op til medlemsstaterne at afgøre, om den skadelige retshandel skal anses som ipso jure ugyldig eller gøres virkningsløs eller umulig at fuldbyrde, eller om sådanne retshandler kun kan annulleres ved en domstolsafgørelse. Derudover fastsætter dette direktiv ikke betingelserne for, hvornår en skyldner skal anses for ikke at være i stand til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder. I dette direktiv skal afgørelsen af, om en skyldner ikke er i stand til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder, herunder om en sådan afgørelse kræver, at skyldner generelt ikke er i stand til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder, træffes i overensstemmelse med national ret.

(17) Den væsentligste konsekvens af, at en retshandel er ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve som følge af et anfægtelsessøgsmål, er, at den part, der har draget fordel af den pågældende retshandel, er forpligtet til at tilbageføre den opnåede fordel til insolvensboet. Begrebet »fordel« bør i denne forbindelse omfatte godtgørelse, hvor det er relevant, og renter i overensstemmelse med gældende national ret. Fordelen kan anses for at være blevet tilbageført, enten hvor selve den faktiske fordel er tilbageført, eller hvor den tilsvarende pengeværdi af denne fordel er betalt, i overensstemmelse med national ret. Det bør være muligt at anlægge anfægtelsessøgsmål mod skyldnerens individuelle efterfølgere, hvis de på tidspunktet for erhvervelsen af de aktiver, der er genstand for anfægtelsessøgsmålet, kendte til de omstændigheder, der ligger til grund til anfægtelsessøgsmålet.

(18) Parter med nær tilknytning til skyldneren såsom slægtninge, hvis skyldneren er en fysisk person, eller, hvis skyldneren er en juridisk enhed, dem der spiller en afgørende rolle i forhold til skyldneren, har normalt en fordel med hensyn til oplysninger om skyldnerens finansielle situation. For at forhindre misbrug af sådanne situationer bør der indføres yderligere garantier. I forbindelse med anfægtelsessøgsmål bør der derfor, når den anden involverede part i en retshandel, som er ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve, er en part med nær tilknytning til skyldneren, indføres retlige formodninger om den pågældende parts kendskab til de omstændigheder, der ligger til grund for anfægtelsessøgsmålet. Disse formodninger bør være afkræftelige og bør sigte mod at vende bevisbyrden til fordel for insolvensboet. Hvis den part, der har draget fordel af en retshandel, som er ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve, efterfølgende har overført den opnåede fordel til en tredjemand, bør tidspunktet for afgørelsen af, om disse parter har nær tilknytning, være tidspunktet for overførslen.

(19) Det er afgørende at forbedre de muligheder, som insolvensbehandlerne har til rådighed til at identificere og spore aktiver, der tilhører et insolvensbo, samt aktiver, der er genstand for anfægtelsessøgsmål, for at maksimere værdien af insolvensboet. Insolvensbehandlere kan under udførelsen af deres opgaver tilgå oplysninger i offentlige dataregistre, hvoraf nogle er oprettet ved EU-ret og er sammenkoblet på europæisk plan, såsom systemet til sammenkobling af selskabsregistre (BRIS), der er omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132 ([10]), eller systemet til sammenkobling af insolvensregistre (IRI), der er oprettet i henhold til forordning (EU) 2015/848. At have udelukkende adgang til oplysninger i offentlige databaser er imidlertid ofte ikke tilstrækkeligt til at identificere og spore de aktiver, der er eller bør udgøre en del af et insolvensbo. Insolvensbehandlere står navnlig over for praktiske vanskeligheder, når de forsøger at tilgå registre over aktiver, der er beliggende i andre medlemsstater end den medlemsstat, hvor de er blevet udpeget.

([9]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1023 af 20. juni 2019 om rammer for forebyggende rekonstruktion, gældssanering og udelukkelse og om foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering og om ændring af direktiv (EU) 2017/1132 (rekonstruktions- og insolvensdirektivet) (EUT L 172 af 26.6.2019, s. 18, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2019/1023/oj).

([10]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132 af 14. juni 2017 om visse aspekter af selskabsretten (EUT L 169 af 30.6.2017, s. 46, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1132/oj).

(20) Det er derfor nødvendigt at fastsætte bestemmelser, der sikrer, at insolvensbehandlere under udførelsen af deres opgaver i forbindelse med insolvensbehandling kan tilgå, enten direkte eller indirekte, oplysninger i databaser, som ikke er offentligt tilgængelige.

(21) Umiddelbar og direkte adgang til bankkontoregistre er ofte en forudsætning for at maksimere værdien af insolvensboer. Der bør derfor fastsættes regler, som giver de udpegede domstole eller administrative myndigheder i medlemsstaterne umiddelbar og direkte adgang til oplysninger i bankkontoregistrene. Med henblik på at identificere og spore aktiver, der tilhører insolvensboer, samt aktiver, der er genstand for anfægtelsessøgsmål, kan det være nødvendigt med adgang ikke kun til skyldners bankkontooplysninger, men også til tredjemands bankkontooplysninger, hvor der er rimelig grund til at antage, at de har draget fordel af retshandler, der er ugyldige, omstødelige eller umulige at håndhæve. Hvor en medlemsstat giver adgang til bankkontooplysninger gennem et centralt elektronisk system til dataudtræk, bør nævnte medlemsstat sikre, at den myndighed, der driver udtrækssystemerne, umiddelbart og på en ufiltreret måde giver søgeresultaterne til de udpegede domstole eller administrative myndigheder.

(22) For at respektere retten til beskyttelse af personoplysninger og retten til privatliv bør der gives direkte og umiddelbar adgang til bankkontoregistre til domstole eller administrative myndigheder, der er udpeget af medlemsstaterne til dette formål. Insolvensbehandlere bør derfor kunne få indirekte adgang til oplysninger i disse bankkontoregistre ved at anmode de udpegede domstole eller administrative myndigheder i den medlemsstat, hvor de er udpeget, om at tilgå registrene og foretage søgningerne. Medlemsstaterne bør kunne udpege de samme domstole eller administrative myndigheder med henblik på adgang til bankkontoregistre både på nationalt plan og på tværs af grænserne gennem bankkontoregistrenes sammenkoblingssystem, der er omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1640 ([11]) (BARIS). Medlemsstaterne bør også kunne fastsætte, at betingelserne for adgang til og søgninger i bankkontooplysninger bør kontrolleres af andre domstole eller myndigheder end de domstole eller myndigheder, der er udpeget i henhold til nærværende direktiv. Der bør kun gives adgang til oplysninger fra sag til sag, hvis det er relevant for en specifik insolvensbehandling med henblik på at identificere og spore aktiver, der tilhører insolvensboet, samt aktiver, der er genstand for anfægtelsessøgsmål. Da nærværende direktiv fastsætter minimumsregler, kan medlemsstaterne imidlertid vedtage eller opretholde regler, der giver insolvensbehandlere mulighed for direkte adgang til og søgninger i deres nationale bankkontoregistre og elektroniske systemer til dataudtræk. I tilfælde, hvor insolvensbehandlere har direkte adgang og kan foretage direkte søgninger, er medlemsstaterne ikke forpligtet til at udpege domstole eller myndigheder med henblik på at tilgå og søge i deres nationale bankkontoregistre eller elektroniske systemer til dataudtræk, men er fortsat forpligtet til at udpege domstole eller myndigheder med henblik på adgang til og søgninger gennem BARIS.

(23) Direktiv (EU) 2024/1640 fastsætter, at centrale automatiske mekanismer såsom centrale registre eller centrale elektroniske systemer til dataudtræk skal sammenkobles via BARIS, der skal udvikles og drives af Kommissionen. I betragtning af den voksende betydning af insolvenssager med grænseoverskridende virkninger og betydningen af relevante finansielle oplysninger med henblik på at maksimere værdien af insolvensboet under insolvensbehandlingen bør de udpegede domstole eller administrative myndigheder kunne tilgå og søge i andre medlemsstaters bankkontoregistre direkte gennem BARIS.

(24) Adgang for domstole eller administrative myndigheder, der er udpeget i henhold til dette direktiv, til bankkontooplysninger på tværs af grænserne gennem BARIS er baseret på gensidig tillid blandt medlemsstaterne, som hidrører fra deres respekt for grundlæggende rettigheder og de principper, der anerkendes i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og i chartret, samt på de grundlæggende rettigheder og principper, der er fastsat i folkeretten og internationale aftaler, som Unionen eller alle medlemsstaterne er part i, herunder den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og i medlemsstaternes forfatninger inden for deres respektive anvendelsesområder. Beføjelsen til at tilgå og søge i bankkontooplysninger gennem BARIS i henhold til dette direktiv bør udøves under overholdelse af EU-retten og national ret samt nationale proceduremæssige garantier for beskyttelse af personoplysninger.

([11]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1640 af 31. maj 2024 om de mekanismer, som medlemsstaterne skal indføre for at forebygge anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af direktiv (EU) 2019/1937 og om ændring og ophævelse af direktiv (EU) 2015/849 (EUT L, 2024/1640, 19.6.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1640/oj).

(25) Alle personoplysninger, der indhentes af udpegede domstole eller administrative myndigheder eller insolvensbehandlere i henhold til dette direktiv, bør kun behandles, hvis det er nødvendigt og forholdsmæssigt med henblik på at identificere og spore aktiver, der tilhører insolvensboet under en igangværende insolvensbehandling i overensstemmelse med gældende databeskyttelsesregler.

(26) Direktiv (EU) 2024/1640 sikrer, at personer med en legitim interesse gives adgang til oplysninger om reelt ejerskab i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne. Med henblik på at spore aktiver i forbindelse med en igangværende insolvensbehandling bør insolvensbehandlere rettidigt gives adgang til specifikke kategorier af oplysninger om reelt ejerskab i de sammenkoblede centrale registre over reelt ejerskab såsom den reelle ejers navn, fødselsmåned og -år, bopælsland og nationalitet samt arten og omfanget af den reelle ejers rettigheder.

(27) For at sikre, at aktiver kan spores effektivt i forbindelse med grænseoverskridende insolvensbehandling, bør insolvensbehandlere have hurtig adgang til nationale registre og databaser, selv hvor disse registre befinder sig i en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende insolvensbehandler er udpeget. Der bør gives adgang uden inddragelse af en mellemliggende domstol eller myndighed, således at insolvensbehandlere kan kommunikere direkte med de enheder, der driver eller opretholder de pågældende nationale registre eller databaser. Medlemsstaterne bør kunne give insolvensbehandlere mulighed for direkte søgning i de datasæt, der findes i sådanne registre eller databaser. De adgangsbetingelser, der gælder for insolvensbehandlere, der er udpeget i en anden medlemsstat, bør ikke være mere besværlige end dem, der gælder for indenlandske insolvensbehandlere. Medlemsstaterne bør derfor ikke anvende forskellige betingelser for adgang alene med den begrundelse, at ansøgeren er en insolvensbehandler, der er udpeget i en anden medlemsstat. Proceduremæssige aspekter vedrørende modtagelse og imødekommelse af anmodninger fra insolvensbehandlere, såsom procedureprog eller kontrol af adgangsbetingelserne, bør være underlagt retten i den medlemsstat, hvor registrene og databaserne føres.

(28) Med henblik på at etablere et effektivt og konsekvent system til inddrivelse af fordringer mod skyldneres aktiver er det afgørende at forhindre skyldnere i at skjule deres aktiver, herunder gennem erhvervelse af finansielle instrumenter såsom værdipapirer. Forskellene mellem de nationale afviklingssystemer samt de forskellige typer af finansielle instrumenter og deres karakteristika kan gøre det vanskeligt at få adgang til registre og at identificere den endelige reelle ejer af et finansielt instrument. Uanset hvilken type register, database eller anden informationskilde der anvendes af en medlemsstat, er det derfor nødvendigt, at medlemsstaterne har indført en ramme til at lette identifikation og sporing af ejerne af finansielle instrumenter ved at gøre disse nationale registre og databaser tilgængelige efter anmodning.

(29) I forbindelse med likvidation ved insolvensbehandling bør national insolvensret gøre det muligt at realisere en virksomheds aktiver ved salg af virksomheden eller en del heraf som en going concern. I dette direktiv forstås ved »salg som en going concern« det forhold, at en virksomhed helt eller delvist overdrages til en køber på en sådan måde, at den pågældende virksomhed eller en tilstrækkelig væsentlig del heraf fortsat kan fungere som en økonomisk produktiv enhed. Det forstås ikke som et omfattende salg af virksomhedens aktiver stykvist (»gradvis likvidation«).

(30) Det antages generelt, at der kan inddrives større værdi ved likvidation ved at sælge en virksomhed eller en del heraf som en going concern i stedet for ved gradvis likvidation. For at fremme salget af en virksomhed som en going concern bør national insolvensret indeholde bestemmelser om procedurer, hvorunder en skyldner i økonomiske vanskeligheder med hjælp fra eller under tilsyn af en tilsynsførende kan søge mulige interesserede erhververe og forberede pre-pack-salget af virksomheden som en going concern (»pre-pack-procedure«) inden den formelle indledning af insolvensbehandling. Aktiverne i den virksomhed, der er genstand for pre-pack-proceduren, kan derefter hurtigt realiseres kort efter den formelle indledning af insolvensbehandlingen. Dette direktiv bør fastsætte standarder for pre-pack-procedurer, samtidig med at medlemsstaterne får mulighed for at tilpasse disse standarder til deres eksisterende nationale insolvensret. For at sikre at salgsprocessen er rimelig, bør den tilsynsførende være uafhængig af skyldneren og enhver part med nær tilknytning til skyldneren. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte yderligere krav vedrørende den tilsynsførendes uafhængighed af kapitalejere eller kreditorer. Pre-pack-proceduren bør bestå af to faser, nemlig en forberedelsesfase og en likvidationsfase.

(31) Formålet med forberedelsesfasen bør være at finde en passende køber til skyldnerens virksomhed eller en del heraf, og den bør være fortrolig, i det mindste med hensyn til at finde en passende køber. Formålet med likvidationsfasen bør være at godkende og gennemføre salget af skyldnerens virksomhed eller en del heraf og udlodde provenuet til kreditorerne i overensstemmelse med national ret. Likvidationsfasen bør begynde med en afgørelse truffet af en retsinstans eller et andet kompetent organ om formelt at indlede insolvensbehandling i henhold til national ret, der ofte fører til afvikling af skyldneren. Skyldneren bør ikke udelukkes fra at fortsætte sine forretningsaktiviteter med den resterende del af sin virksomhed efter afslutningen af likvidationsfasen. Likvidationsfasen bør gennemføres ved andre former for insolvensbehandling end forebyggende rekonstruktionsprocedurer. I medlemsstater, hvor forordning (EU) 2015/848 finder anvendelse, bør likvidationsfasen gennemføres ved hjælp af insolvensbehandling, der er opført i bilag A til nævnte forordning, bortset fra forebyggende rekonstruktionsprocedurer.

(32) Pre-pack-proceduren berører ikke arbejdstageres rettigheder i henhold til EU-retten og national ret, herunder inddragelse af arbejdstagerrepræsentanter. Pre-pack-proceduren bør være underlagt love eller administrative bestemmelser og bør forstås som procedurer, hvor overførslen af hele virksomheden eller en del heraf forberedes med hjælp fra en tilsynsførende under domstolens eller den kompetente myndigheds tilsyn, inden der indledes en formel insolvensbehandling med henblik på likvidation af skyldnerens aktiver. Selv om det primære formål med pre-pack-proceduren er at muliggøre likvidation af skyldnerens aktiver ved salg af virksomheden eller en del heraf som en going concern i forbindelse med en insolvensbehandling med henblik på i videst muligt omfang at fyldestgøre alle kreditorernes fordringer, kan den også tjene til at bevare arbejdspladser.

(33) Dette direktiv berører ikke direktiv 2001/23/EF. I lyset af Domstolens retspraksis, nemlig dom af 28. april 2022 i sag C-237/20, *Federatie Nederlandse Vakbeweging* ([12]), er likvidationsfasen omfattet af undtagelsen i artikel 5, stk. 1, i direktiv 2001/23/EF, hvor det primære formål med pre-pack-proceduren er at fyldestgøre kreditorernes fordringer bedst muligt og i videst muligt omfang bevare arbejdspladser.

(34) Indførelsen af pre-pack-procedurer i henhold til dette direktiv bør på ingen måde føre til begrænsninger af insolvensbehandleres beføjelser eller af muligheden for at sælge virksomheden som en going concern i forbindelse med insolvensbehandling i henhold til national ret.

(35) Bestemmelserne i dette direktiv vedrørende pre-pack-procedurer erstatter ikke nationale materielle regler, navnlig reglerne om konkursordenen, udlodning af provenu, arten, omfanget og formen af kreditorernes deltagelse eller vederlaget til insolvensbehandleren. Hvis en domstol eller kompetent myndighed ikke tillader salget af en virksomhed eller en del heraf som foreslået af den tilsynsførende, bør insolvensbehandlingen fortsættes i overensstemmelse med den gældende nationale insolvensret. Påbegyndelse af likvidationsfasen er underlagt krav i henhold til national ret med hensyn til indledning af insolvensbehandling, såsom at der skal foreligge en grund til indledning af en sådan behandling.

(36) Pre-pack-proceduren i dette direktiv bør anvendes på skyldnere, der er juridiske personer. Medlemsstater bør kunne udvide anvendelsen af pre-pack-proceduren til fysiske personer, der er iværksættere.

(37) Skyldnere bør kunne opnå midlertidig suspension af individuel kreditorforfølgning. Der bør være mulighed for suspension enten i forberedelsesfasen eller i forbindelse med en anden type insolvensbehandling, hvor skyldneren bevarer fuld eller i det mindste delvis kontrol over sine aktiver og sin virksomheds daglige drift, og hvor salget af skyldnerens virksomhed eller en del heraf som going concern kan fortsættes og afsluttes. Hvis der gives mulighed for suspension i forberedelsesfasen, bør det være muligt på de betingelser, der er fastsat i artikel 6 og 7 i direktiv (EU) 2019/1023 og i national ret til gennemførelse af nævnte direktiv.

([12]) Domstolens dom af 28. april 2022, *Federatie Nederlandse Vakbeweging*, sag C-237/20, ECLI:EU:C:2022:321.

(38) Pre-pack-proceduren bør sikre, at det bedste bud, der er modtaget under forberedelsesfasen, enten indgives til domstolen eller den kompetente myndighed med henblik på godkendelse eller til kreditorerne med henblik på tiltrædelse. Den tilsynsførende bør vurdere og angive, hvorvidt der ved en gradvis likvidation vil blive inddrevet et større beløb til kreditorerne end den markedspris, der kan opnås gennem et salg af virksomheden eller en del heraf som en going concern. Going concern-værdien af en virksomhed vil med rimelighed kunne forventes at være højere end værdien ved gradvis likvidation, da den er baseret på den antagelse, at virksomheden fortsætter sine aktiviteter med færrest mulige forstyrrelser, bevarer de finansielle kreditorers, aktionærernes og kundernes tillid og fortsætter med at generere indtægter. Hverken den tilsynsførende eller salgsprocessen må pålægges unødige byrder, og der bør navnlig ikke kræves en fuldstændig værdiansættelse i processens forberedelsesfase, medmindre den potentielle køber er en part med nær tilknytning til skyldneren. Det bør være muligt for medlemsstater at kræve, at den tilsynsførende tager hensyn til andre elementer end prisen, herunder offentlighedens interesse eller virksomhedens levedygtighed. Der bør dog gælde et krav om at pålægge øget kontrol, hvis det bud, der anses for at være det bedste bud, afgives af en part med nær tilknytning til skyldneren. Det bør være muligt for medlemsstater at kræve, at den tilsynsførende begrunder sin konklusion om, at det bud, der er udpeget som det bedste bud, ikke stiller kreditorerne dårligere, end de ville være stillet som følge af en alternativ mekanisme til håndtering af skyldnerens insolvens. Den tilsynsførende bør dokumentere forberedelsen af salgsprocessen med henblik på at skabe et passende grundlag for godkendelse eller tiltrædelse af det bedste bud.

(39) Forberedelsesfasen bør være tidsbegrænset. Medlemsstaterne bør fastsætte en maksimal varighed, der kan være kortere end varigheden af den suspension af individuel kreditorforfølgning, der er fastsat i direktiv (EU) 2019/1023. Hvis det i løbet af forberedelsesfasen viser sig, at målene med pre-pack-proceduren ikke kan nås, bør medlemsstaterne kunne fastsætte, at pre-pack-proceduren kan afsluttes. Sådanne situationer kan opstå, hvis skyldneren ikke samarbejder med den tilsynsførende eller ikke handler med fornøden omhu under forberedelsesfasen. En anden sådan situation er, hvis der ikke er rimelig udsigt til, at virksomheden kan sælges som en going concern, f.eks. hvis skyldnerens regnskaber og forretningspapirer er ufuldstændige eller så mangelfulde, at det er umuligt at fastslå dennes forretningsmæssige og finansielle situation. I tilfælde, hvor national ret fastsætter, at salgsprocessen i forberedelsesfasen skal være konkurrencebaseret, gennemsigtig og rimelig og opfylde markedsstandarder, kan de af skyldnerens handlinger, der ikke overholder disse krav, endvidere betragtes som manglende fornøden omhu. Det bør imidlertid være muligt for medlemsstaterne at fastsætte, at domstolen eller den kompetente myndighed kan begrænse skyldnerens ret til at forvalte sin virksomhed i overensstemmelse med gældende insolvensret med henblik på at afslutte pre-pack-proceduren, selv om skyldneren ikke samarbejder med den tilsynsførende eller ikke handler med fornøden omhu, når fortsættelsen af forberedelsesfasen er i kreditorernes almindelige interesse.

(40) For at sikre, at en virksomhed sælges til den bedste pris gennem pre-pack-proceduren, bør medlemsstaterne sikre, at salgsprocessen i forberedelsesfasen gennemføres under brug af høje standarder for konkurrence, gennemsigtighed og rimelighed. Alternativt bør medlemsstaterne kunne fastsætte, at der efter indledning af likvidationsfasen eller fremlæggelse af den anbefalede bedste budgiver afholdes en offentlig auktion med henblik på at vælge det bedste bud, eller at det bud, der anbefales af den tilsynsførende, tiltrædes af kreditorerne. Det er op til medlemsstaterne at afgøre, om kreditorernes tiltrædelse gives af kreditormødet eller af kreditorudvalget.

(41) Medlemsstaterne er ikke afskåret fra at fastsætte, at en domstol eller en kompetent myndighed, der har fastslået, at salgsprocessen ikke er konkurrencebaseret, gennemsigtig og rimelig og ikke opfylder markedsstandarderne, kan beslutte at gennemføre en offentlig auktion under likvidationsfasen eller en gradvis likvidation af skyldnerens aktiver i forbindelse med insolvensbehandling, der indledes som led i pre-pack-proceduren.

(42) Det er nødvendigt, at alle kreditorer, der har fordringer mod den insolvente skyldner, har ret til at deltage i pre-pack-procedurens likvidationsfase. Det bør være muligt for sådanne fordringer at blive behørigt registreret, undersøgt og fyldestgjort i overensstemmelse med de gældende insolvensregler.

(43) I insolvensordninger, der er baseret på princippet om kreditorautonomi, bør medlemsstaterne kunne fastsætte, at det er kreditormødet eller kreditorudvalget, der skal godkende salget af skyldnerens virksomhed eller en del heraf, i overensstemmelse med national ret.

(44) Hvis en medlemsstat vælger at kræve høje standarder i forberedelsesfasen, bør den tilsynsførende eller, i det omfang medlemsstaterne beslutter det, den skyldner, der har bevaret sin rådighed, være ansvarlig for at sikre, at salgsprocessen er konkurrencebaseret, gennemsigtig og rimelig og opfylder markedsstandarderne. For at opfylde markedsstandarderne bør salgsprocessen være forenelig med almindelige regler og praksis for fusioner og overtagelser i den pågældende medlemsstat, potentielt interesserede parter bør opfordres til at deltage i salgsprocessen, de samme oplysninger bør videregives til potentielle købere, så de sættes i stand til at udvise fornøden omhu, og bud fra interesserede parter bør indhentes gennem en struktureret proces.

(45) Når der afholdes en offentlig auktion før eller efter indledningen af likvidationsfasen, bør det bud, som den tilsynsførende valgte under forberedelsesfasen, anvendes som det første bud (»stalking horse bid«) med henblik på auktionen. I forberedelsesfasen bør skyldneren kunne give første budgiver (»stalking horse bidder«) incitamenter, navnlig ved at indgå aftale om godtgørelse af udgifter eller break-up-gebyrer, hvis der vælges et bedre bud gennem den offentlige auktion. Medlemsstaterne bør ikke desto mindre sikre, at sådanne incitamenter er forholdsmæssige og ikke afholder andre potentielt interesserede budgivere fra at deltage i auktionen.

(46) Den tilsynsførende bør skriftligt dokumentere og rapportere om hvert trin i salgsprocessen. Disse dokumenter og rapporter bør stilles til rådighed rettidigt i digitalt format. Medlemsstaterne bør sikre, at den tilsynsførende er underlagt de samme fortrolighedskrav som en insolvensbehandler.

(47) For at forhindre, at en virksomheds værdi forringes, blot fordi den er under insolvensbehandling, er det vigtigt at sikre, at kontraktforhold med operationelle modparter, såsom den pågældende skyldners leverandører eller kunder, overtages af erhververen og ikke berøres af pre-pack-proceduren. Derfor bør indledning af insolvensbehandling ikke føre til førtidig ophævelse af aftaler, i henhold til hvilke der stadig påhviler parterne visse forpligtelser, og som er nødvendige for videreførelsen af virksomheden. En sådan ophævelse ville i urimelig grad bringe værdien af den virksomhed eller en del heraf, der skal sælges gennem pre-pack-proceduren, i fare. Det bør derfor sikres, at sådanne aftaler overdrages til erhververen af skyldnerens virksomhed eller en del heraf, selv uden at skyldnerens modpart giver sit samtykke til overdragelsen. Der kan dog være situationer, hvor overførslen af visse forpligtelser i henhold til sådanne aftaler ikke med rimelighed kan forventes, såsom når erhververen er en konkurrent til modparten i aftalen. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at der kræves samtykke fra skyldnerens modpart eller modparter til overdragelsen af aftalemæssige forpligtelser, afhængig af aftaletype, parternes karakter eller den pågældende virksomheds interesser. Medlemsstaterne bør kunne kræve samtykke fra licenstageren for at opsige aftaler vedrørende licenser til intellektuelle og industrielle ejendomsrettigheder, som skyldneren er licensgiver af, da beskyttelse af disse rettigheder i tilfælde af licensgiverens insolvens tilskynder til investering i udviklingen af sådanne rettigheder.

(48) Bestemmelserne i dette direktiv om automatisk overdragelse af aftaler til erhververen berører ikke modpartens ret til at opsige aftalen i overensstemmelse med vilkårene deri eller modpartens ret til at træffe foranstaltninger i henhold til gældende aftaleret, som har til formål at sikre skyldnerens forskriftsmæssige opfyldelse af aftalen i tilfælde af manglende eller mangelfuld opfyldelse, såsom modpartens ret til at kræve et depositum eller en sikkerhedsstillelse eller til at gøre en tilbageholdelsesret gældende for opfyldelsen før eller efter overdragelsen.

(49) Medlemsstaterne bør også kunne indføre en yderligere garanti til beskyttelse af modpartens legitime interesser ved at give modparten ret til at opsige aftalen med mindst tre måneders varsel, hvis modparten ville lide urimelig skade som følge af en forpligtelse til at fortsætte med at opfylde aftalen indtil den tidligste dato, hvor denne ellers ville kunne opsige aftalen i henhold til national ret. Dette direktiv berører ikke bevisbyrdereglerne vedrørende urimelig skade i henhold til national ret.

(50) For at gøre aktivhandler mere attraktive for potentielle købere og dermed opnå højere priser ved salg som en going concern bør medlemsstaterne sikre, at køberne erhverver virksomheder uden gæld og forpligtelser. Kreditorernes fordringer bør derfor fyldestgøres gennem salgsprovenuet og ikke gøres gældende direkte over for køberen af en virksomhed. Forpligtelser, der følger af gensidigt bebyrdende aftaler eller ansættelsesforhold, f.eks. forpligtelser vedrørende arbejdsmarkedspensionsrettigheder, der er overført til erhververen, forbliver dog hos erhververen. Endvidere bør medlemsstaterne kunne indføre eller opretholde regler, som fastsætter, at skyldnerens adfærd tages i betragtning ved vurderingen af erhververens erstatningsansvar, hvis denne adfærd kan tilskrives erhververen i henhold til gældende insolvensret. Sådanne regler kan finde anvendelse på skader, der er omfattet af miljøret, eller skader i forbindelse med ejerskab af eller kontrol med visse aktiver.

(51) Frigivelse af sikkerhedsstillelse i eller anden behæftelse knyttet til aktiver, der tilhører skyldnerens virksomhed, bør være underlagt national ret. Hvis retten i en medlemsstat kræver udtrykkeligt samtykke fra indehaveren af en sikkerhedsstillelse til frigivelse af denne sikkerhedsstillelse, bør den pågældende medlemsstat kunne fastsætte en undtagelse fra dette krav, medmindre indehaveren modsætter sig frigivelsen.

(52) Det bedste bud bør ikke udelukkes i forberedelsesfasen alene på grundlag af, at det er afgivet af en part med nær tilknytning til skyldneren. Parter med nær tilknytning til skyldneren bør derfor kunne afgive et bud og, hvis deres bud antages, erhverve virksomheden uden gæld og forpligtelser. De nært tilknyttede parters berettigelse til at afgive bud bør ikke desto mindre være genstand for øget kontrol i budprocessen. Sikring af lige muligheder for andre budgivere, navnlig med hensyn til adgang til oplysninger og sikring af informationssymmetri, fremmer en hurtig og effektiv pre-pack-procedure og giver andre budgivere mulighed for at udarbejde deres bud.

(53) Hvis buddet afgivet af en part med nær tilknytning til skyldneren anses for at være det bedste bud, bør medlemsstaterne kunne indføre yderligere garantier for godkendelse og gennemførelse af salget af skyldnerens virksomhed eller en del heraf. Sådanne garantier kan omfatte en forpligtelse for erhververen til at sikre forretningskontinuitet i en minimumsperiode eller videreføre ansættelseskontrakter.

(54) Muligheden for at håndhæve en forkøbsret under salgsprocessen ville fordreje konkurrencen i pre-pack-proceduren. Potentielle budgivere ville muligvis afholde sig fra at afgive bud, hvis rettighedshavere efter eget skøn kunne afvise disse bud, uanset den investerede tid og de investerede ressourcer eller de pågældende buds økonomiske værdi. For at sikre, at vindende bud afspejler den bedste pris på markedet, bør budgivere ikke gives forkøbsret, og sådanne rettigheder bør heller ikke håndhæves i løbet af likvidationsfasen. Indehavere af forkøbsretter tildelt forud for indledningen af pre-pack-proceduren bør opfordres til at deltage i budgivningen i stedet for at gøre brug af deres forkøbsret. Medlemsstaterne bør ikke desto mindre kunne håndhæve lovfæstede forkøbsretter, der ikke berøres af skyldnerens insolvens.

(55) Medlemsstaterne bør give sikrede kreditorer mulighed for at deltage i budprocessen i pre-pack-proceduren ved at tilbyde et beløb svarende til deres sikrede fordringer som modydelse for købet af de aktiver, som de har sikkerhed i (»credit bidding«). Credit bidding bør dog ikke anvendes på en sådan måde, at sikrede kreditorer gives en uberettiget fordel i budprocessen, såsom hvis deres sikrede fordring i en skyldners aktiver beløbsmæssigt ligger over markedsværdien af skyldnerens virksomhed. En sikret kreditor bør som sådan ikke kunne afgive bud på hele deres fordringsbeløb i skyldnerens virksomhed, hvis virksomheden er mindre værd end dette beløb, da dette vil kunne afholde potentielle konkurrenter fra at deltage i budprocessen. Dette direktiv bør derfor begrænse det beløb, som en kreditor kan byde i tilfælde, hvor der er fordringer med utilstrækkelig sikkerhedsstillelse. I sådanne tilfælde bør en sikret kreditor kun kunne byde et beløb til modregning i købsprisen, som ikke overstiger virksomhedens markedsværdi. Begrænsningen af en kreditors mulighed for at byde hele værdien af en sikret fordring indebærer ikke, at denne fordring mister sikkerhedsstillelsen for den del af fordringen, der ikke kan anvendes i budprocessen.

(56) Dette direktiv berører ikke anvendelsen af EU-konkurrenceretten, navnlig Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 ([13]), og forhindrer ikke medlemsstaterne i at håndhæve nationale fusionskontrolsystemer. Ved udvælgelsen af det bedste bud bør den tilsynsførende kunne tage hensyn til de reguleringsmæssige risici forbundet med bud, som kræver konkurrencemyndighedernes godkendelse, og bør kunne rådføre sig med disse myndigheder i overensstemmelse med de gældende regler. Konkurrencemyndighedens videregivelse af oplysninger bør ikke være i strid med nationale regler om beskyttelse af forretningshemmeligheder. Det bør fortsat være budgivernes ansvar at fremlægge alle de oplysninger, der er nødvendige for at vurdere disse risici, og at samarbejde rettidigt med de kompetente konkurrencemyndigheder for at mindske disse risici. For at øge sandsynligheden for, at pre-pack-procedurer er succesfulde i tilfælde af, at et bud udgør sådanne risici, bør den tilsynsførende eller skyldneren være forpligtet til at varetage sin rolle på en måde, der gør det lettere at afgive alternative bud.

(57) Virksomhedsledere fører tilsyn med ledelsen af en virksomhed og har det bedste overblik over dens finansielle situation. Virksomhedsledere er derfor blandt de første, der bliver klar over, om en virksomhed er insolvent. Hvis virksomhedsledere indgiver begæringen om insolvensbehandling for sent, kan det føre til en lavere inddrivelsesværdi for kreditorer. Medlemsstaterne bør derfor pålægge virksomhedsledere en pligt til at indgive begæring om indledning af insolvensbehandling inden for en bestemt frist. I forbindelse med denne pligt bør medlemsstaterne kunne definere insolvens på en anderledes måde, end den hændelse, der udløser indledning af insolvensbehandling. Hvis en medlemsstat har mere end én insolvenstærskel, er det op til denne medlemsstat at afgøre, hvilken af disse tærskler der udløser pligten til at indgive en begæring om indledning af insolvensbehandling. Med henblik på dette direktiv bør medlemsstaterne også angive, hvem der er omfattet af virksomhedsledernes pligter, under hensyntagen til de forskellige ansvarsområder, som visse personer eller organer kan have med hensyn til beslutninger vedrørende virksomheders ledelse.

(58) En begæring om indledning af insolvensbehandling bør indgives inden for en fastsat frist. Medlemsstaterne bør sikre, at denne frist ikke overstiger tre måneder fra det tidspunkt, hvor virksomhedslederne bliver bekendt med eller med rimelighed kan forventes at være blevet bekendt med, at virksomheden er insolvent. Hvis virksomheden bliver solvent igen inden udløbet af denne frist, men derefter på ny bliver insolvent, bør medlemsstaterne kunne fastsætte, at der gælder en ny frist fra dette tidspunkt.

(59) Når en virksomhed bliver insolvent, kan beskyttelsen af kreditormassen opnås på forskellige måder. Medlemsstaterne bør derfor kunne fastsætte, at virksomhedsledernes pligt til at indgive en begæring om indledning af insolvensbehandling kan opfyldes ved at informere offentligheden om virksomhedens insolvens gennem en meddelelse i et offentligt register for at sikre, at kreditorerne kan begære insolvensbehandling. Derudover bør medlemsstaterne også kunne suspendere virksomhedslederes pligt til at indgive en begæring om indledning af insolvensbehandling, hvis virksomhedslederne træffer foranstaltninger med henblik på at beskytte kreditormassens interesser, og disse foranstaltninger sikrer kreditormassen et beskyttelsesniveau, som svarer til det, som indgivelsen af en begæring om indledning af insolvensbehandling giver. Sådanne foranstaltninger kan f.eks. omfatte foranstaltninger, som virksomhedens ejere træffer for at genoprette virksomhedens solvens.

(60) For at sikre, at virksomhedsledere ikke handler i strid med kreditorernes interesser ved at udsætte indgivelsen af en begæring om indledning af insolvensbehandling på trods af tegn på insolvens, bør medlemsstaterne fastsætte bestemmelser, der gør virksomhedsledere civilretligt ansvarlige for manglende indgivelse af en sådan begæring. I sådanne tilfælde bør virksomhedslederne kompensere kreditorerne for enhver skade, der følger af forringelsen af virksomhedens inddrivelsesværdi i forhold til den situation, som havde været gældende, hvis begæringen var blevet indgivet rettidigt. I det omfang dette direktiv ikke fastsætter specifikke regler, bør alle andre aspekter af civilretligt ansvar såsom beregning af erstatning eller bevisbyrde være underlagt national ret. Medlemsstaterne bør også kunne vedtage eller opretholde nationale bestemmelser om virksomhedslederes civilretlige ansvar i forbindelse med indgivelse af en begæring om insolvensbehandling, som er strengere end dem, der er fastsat i dette direktiv.

([13]) Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20. januar 2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (»EF-fusionsforordningen«) (EUT L 24 af 29.1.2004, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2004/139/oj).

(61) Hvis medlemsstaterne tillader virksomhedsledere at træffe andre foranstaltninger til beskyttelse af kreditormassens interesser end opfyldelse af deres pligt til at indgive en begæring om indledning af insolvensbehandling, bør de også fastsætte bestemmelser, der sikrer, at virksomhedsledere er ansvarlige for enhver skade, der påføres kreditorerne som følge af enhver forringelse af virksomhedens inddrivelsesværdi i forhold til den situation, som havde været gældende, hvis der var blevet indgivet en begæring om indledning af insolvensbehandling. I sådanne tilfælde bør kreditorerne stilles i den situation, de ville have været i, hvis virksomhedslederne havde indgivet begæringen om indledning af insolvensbehandling inden for den frist, der er fastsat af medlemsstaterne. Det bør være muligt for medlemsstaterne at fastsætte bestemmelser om fritagelse af virksomhedsledere for et sådant ansvar, hvis og i det omfang disse virksomhedsledere på grundlag af objektive omstændigheder og oplysninger, der kunne dokumenteres på det tidspunkt, hvor de pågældende foranstaltninger blev truffet, kan godtgøre, at sådanne foranstaltninger med rimelighed kunne forventes at sikre et lignende eller bedre resultat for kreditorerne end resultatet af indgivelse af en anmodning om indledning af insolvensbehandling. I sådanne situationer bør national ret om løftelse af bevisbyrden finde anvendelse.

(62) For at fremme en effektiv og inklusiv insolvensramme, der støtter iværksættervirksomhed og økonomisk fornyelse, bør medlemsstaterne kunne opretholde eller indføre forenklede afviklingsprocedurer for mikrovirksomheder.

(63) Hvis en iværksætter har fuldt eller delvist ejerskab af en virksomhed og hæfter personligt for hele virksomhedens gæld, bør det forhold, at virksomheden ikke har tilstrækkelige aktiver til at dække omkostningerne ved insolvensbehandlingen, ikke forhindre iværksætteren i at opnå gældssanering i overensstemmelse med direktiv (EU) 2019/1023 og dermed få en ny chance. Selv om medlemsstaterne ikke er forpligtet til at indføre en ny procedure for gældssanering, bør de sikre adgang til procedurer for gældssanering for iværksættere, der er fysiske personer, og ikke for virksomheder. Nærværende direktiv vedrører insolvente iværksættere, der hæfter for hele virksomhedens gæld, og bør ikke vedrøre personer, der kun hæfter delvis for virksomhedens gæld, såsom en garant for virksomhedens banklån og andre former for garantier over for en af virksomhedens kreditorer. Nærværende direktiv vedrører kun afslag på gældssanering med den begrundelse, at der ikke kan indledes insolvensbehandling af virksomheden, fordi virksomheden ikke har tilstrækkelige aktiver til at dække omkostningerne ved en sådan insolvensbehandling. Nærværende direktiv regulerer ikke andre grunde til afslag på gældssanering såsom dem, der er fastsat i direktiv (EU) 2019/1023. Når en person opfylder betingelserne for gældssanering, kan datoen for afgørelsen om at afvise eller ikke at indlede insolvensbehandling af virksomheden anvendes i stedet for den dato, der er omhandlet i artikel 21, stk. 1, litra b), i direktiv (EU) 2019/1023.

(64) Det er vigtigt at sikre, at kreditorerne inddrages i insolvensbehandlingen på passende vis, således at deres interesser kan tages i betragtning i tilstrækkelig grad. Kreditorudvalg giver mulighed for bedre inddragelse af kreditorerne i insolvensbehandlingen, navnlig hvis kreditorerne ellers ville blive forhindret i at deltage individuelt på grund af begrænsede ressourcer, deres fordringers økonomiske betydning eller manglende geografisk nærhed. Kreditorudvalg kan gøre det lettere for grænseoverskridende kreditorer at udøve deres rettigheder bedre og sikre, at de behandles rimeligt. Medlemsstaterne bør tillade, at der nedsættes et kreditorudvalg, når insolvensbehandlingen er indledt. Medlemsstaterne bør også kunne fastsætte, at der nedsættes et kreditorudvalg, inden insolvensbehandlingen indledes. Medlemsstaterne er ikke forhindret i at udvide anvendelsen af bestemmelserne vedrørende nedsættelsen af et kreditorudvalg til også at omfatte forebyggende rekonstruktionsprocedurer. Der bør nedsættes et kreditorudvalg, når kreditormødet beslutter det eller anmoder herom, eller, i tilfælde hvor national ret ikke indeholder bestemmelser om et kreditormøde, hvis kreditorerne anmoder herom i overensstemmelse med national ret. Det bør være muligt for medlemsstaterne at beslutte, at domstolene eller de kompetente myndigheder eller insolvensbehandlerne kan nedsætte et kreditorudvalg på eget initiativ eller efter anmodning fra én eller flere kreditorer, insolvensbehandleren eller skyldneren.

(65) Byrden i forbindelse med nedsættelse af et kreditorudvalg og dets arbejde bør stå i et rimeligt forhold til fordelene ved det. Medlemsstaterne bør derfor kunne fastsætte, at der ikke nedsættes et kreditorudvalg, hvis byrden ved dets nedsættelse og arbejde ville være højere end den økonomiske relevans af de beslutninger, det måtte træffe. Dette kan være tilfældet, hvor der er for få kreditorer, hvor langt størstedelen af kreditorerne har en lille andel af fordringen mod skyldneren, hvor eventuelle forsinkelser på grund af nedsættelsen af et kreditorudvalg ville føre til forringelse af skyldnerens økonomiske situation, eller hvor den værdi, som forventes inddrevet fra insolvensboet, er lavere end omkostningerne i forbindelse med nedsættelse af kreditorudvalget og dets arbejde. Sådanne situationer opstår navnlig i forbindelse med insolvensbehandling vedrørende skyldnere, som er iværksættere eller små virksomheder, og i forbindelse med gældssaneringsprocedurer. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte bestemmelser om, at der kun nedsættes et kreditorudvalg for store virksomheder som omhandlet i artikel 3, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU ([14]). For så vidt angår mindre virksomheder er det muligt, at der i national ret allerede på anden vis er fastsat bestemmelser, hvorved kreditorernes interesser beskyttes i tilstrækkelig grad gennem insolvensbehandling.

(66) Bestemmelserne i dette direktiv om nedsættelse af kreditorudvalg bør finde anvendelse på skyldnere, der er juridiske personer. Medlemsstaterne bør kunne udvide anvendelsen af disse bestemmelser til fysiske personer, der er iværksættere.

(67) Medlemsstaterne bør præcisere kreditorudvalgenes funktioner samt krav, pligter og procedurer i forbindelse med udnævnelse af medlemmerne af dem. For at undgå unødig forsinkelse i nedsættelsen af kreditorudvalget bør medlemmerne af udvalget udnævnes hurtigt for at sikre en effektiv insolvensbehandling. Medlemsstaterne bør sikre, at kreditorerne er rimelig repræsenteret i kreditorudvalg, og at grænseoverskridende kreditorer, der er bosiddende i en anden medlemsstat end den, hvor insolvensbehandlingen er indledt, ikke er udelukket fra at deltage i kreditorudvalg. Når kreditorerne omfatter arbejdstagere, bør disse arbejdstagere eller deres repræsentanter kunne udpeges til kreditorudvalg, medmindre der findes en anden, mindst tilsvarende, mekanisme, hvorigennem arbejdstagernes interesser i insolvensbehandlinger kan repræsenteres. Dette kan være tilfældet, hvis arbejdstagernes interesser i kollektive procedurer tages i betragtning gennem obligatoriske høringer af deres repræsentanter om procedurernes udvikling eller forud for større beslutninger såsom om salg af aktiver eller overførsel af virksomheden. Arbejdstagere, hvis løntilgodehavender betales fuldt ud af en garantiinstitution, er ikke kreditorer.

(68) En rimelig repræsentation af kreditorer i kreditorudvalg er særlig vigtig i forbindelse med usikrede kreditorer, herunder kreditorer med små fordringer. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at andre personer eller enheder end kreditorer, såsom arbejdstagerrepræsentanter, offentlige organer eller garantiinstitutioner, også kan udpeges til kreditorudvalg.

(69) Kreditorudvalg bør deltage i insolvensbehandlingen og sikre, at den gennemføres på en måde, der beskytter kreditorernes interesser, herunder ved at følge og regelmæssigt modtage orientering om insolvensbehandlerens aktiviteter, uden at dette kræver, at insolvensbehandleren er underordnet udvalget. Kreditorudvalgs rolle i overvågningen af rimeligheden og integriteten af insolvensbehandlingen kan kun varetages effektivt, hvis de og deres medlemmer handler uafhængigt af insolvensbehandlerne og kun er ansvarlige over for kreditorerne. Medlemmerne af kreditorudvalg bør handle i god tro, når de udfører udvalgets opgaver. Kreditorer, medlemmer af kreditorudvalg og alle fagfolk, der er ansat af kreditorudvalg, bør bevare fortroligheden af fortrolige oplysninger, der indhentes i forbindelse med kreditorudvalgets aktiviteter.

([14]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2013/34/oj).

(70) Selvom et kreditorudvalg bør være tilstrækkeligt stort til at sikre, at kreditorernes forskellige synspunkter og interesser er repræsenteret, bør det også være relativt begrænset i størrelse, således at det kan udføre sine opgaver effektivt og rettidigt. Medlemsstaterne bør angive, hvornår og hvordan det er nødvendigt at ændre et kreditorudvalgs sammensætning, såsom i det tilfælde, at repræsentanterne ikke længere kan udføre opgaverne, herunder i kreditorernes bedste interesse, eller ønsker at udtræde. Medlemsstaterne bør også angive betingelserne for at afsætte medlemmer, som i væsentlig grad har tilsidesat deres pligt til at handle i kreditormassens interesse. Sådanne tilsidesættelser kan omfatte situationer med interessekonflikter.

(71) Kreditorudvalgs arbejdsmetoder bør være gennemsigtige og effektive. Medlemsstaterne bør derfor fastsætte krav vedrørende kreditorudvalgs arbejdsmetoder med angivelse af afstemningsprocedure, herunder ret til at stemme og beslutningsdygtighed, registrering af beslutninger, og hvordan det sikres, at de arbejder uvildigt og fortroligt. Medlemsstaterne bør sikre, at kreditorudvalg kan fastsætte arbejdsmetoderne yderligere ved hjælp af protokoller.

(72) Kreditorer bør kunne deltage og stemme elektronisk eller overdrage deres stemmeret til en behørigt bemyndiget tredjemand. Muligheden for at overdrage stemmeretten vil være særlig fordelagtig for kreditorer hjemmehørende i andre medlemsstater end den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes.

(73) Kreditorudvalg bør have tilstrækkelige rettigheder til at varetage deres funktioner på en virkningsfuld og effektiv måde. Medlemsstaterne bør sikre, at kreditorudvalg handler på en gennemsigtig måde og kan interagere i nødvendigt omfang med insolvensbehandlere, domstole, skyldnere, der har bevaret deres rådighed, og de kreditorer, som de repræsenterer, således at kreditorudvalg kan tage stilling til og give udtryk for deres holdninger til spørgsmål af direkte interesse og relevans for kreditorerne, og således at der kan tages behørigt hensyn til disse holdninger under insolvensbehandlingen. Medlemsstaterne bør give kreditorudvalg ret til at anmode om oplysninger fra insolvensbehandlere og, hvor det er relevant, fra skyldnere, der har bevaret deres rådighed. Medlemsstaterne bør give kreditorudvalg ret til at blive hørt om vigtige beslutninger. Medlemsstaterne bør kunne tillade, at kreditormødet overdrager beslutninger til kreditorudvalget. Medlemsstaterne bør også kunne give kreditorudvalg ret til at udpege en sekretær og anmode om ekstern rådgivning om spørgsmål, som de kreditorer, som de repræsenterer, har en interesse i.

(74) Da arbejdet i kreditorudvalg medfører udgifter, bør medlemsstaterne fastlægge klare regler for, hvem der betaler disse udgifter. Medlemsstaterne bør også indføre garantier for at forhindre, at kreditorudvalgs omkostninger reducerer insolvensboernes inddrivelsesværdi på en uforholdsmæssig måde.

(75) For at tilskynde kreditorer til at blive medlemmer af kreditorudvalg bør medlemsstaterne begrænse deres civilretlige ansvar for udførelsen af deres opgaver i overensstemmelse med dette direktiv. Det bør imidlertid være muligt at afsætte medlemmer af kreditorudvalget, som har tilsidesat deres pligter forsætligt eller groft uagtsomt, og holde dem ansvarlige for denne tilsidesættelse. I sådanne tilfælde bør medlemsstaterne fastsætte, at disse medlemmer holdes individuelt ansvarlige for den skade, som deres forseelse har forvoldt. Medlemsstaterne bør kunne undlade at anvende en sådan begrænsning af det civilretlige ansvar, hvis udgifterne til en forsikring, der dækker det personlige ansvar for medlemmerne af et kreditorudvalg, afholdes af insolvensboet. Hvis medlemsstaterne giver kreditorudvalg større beføjelser end dem, der er fastsat ved dette direktiv, således at de f.eks. kan træffe afgørelser vedrørende skyldnerens aktiver eller acceptere transaktioner, bør de kunne fastsætte, at medlemmerne af kreditorudvalg holdes ansvarlige på samme måde som insolvensbehandlere.

(76) For at sikre øget gennemsigtighed for så vidt angår de vigtigste elementer i national insolvensbehandling og navnlig gøre det lettere for grænseoverskridende kreditorer at vurdere, hvad der ville ske med deres investeringer, hvis disse investeringer blev omfattet af insolvensbehandling, bør investorer og potentielle investorer have let adgang til disse oplysninger i et foruddefineret, sammenligneligt og brugervenligt format. Medlemsstaterne bør udarbejde et standardiseret faktablad med centrale oplysninger og gøre det offentligt tilgængeligt. Kommissionen bør gøre faktablade med centrale oplysninger offentligt tilgængelige på flere sprog. Et faktablad med centrale oplysninger vil være et vigtigt redskab for, at potentielle investorer kan foretage en hurtig vurdering af en given medlemsstats regler om insolvensbehandling. Det bør indeholde tilstrækkelige forklaringer til, at læseren kan forstå oplysningerne deri uden at skulle anvende andre informationskilder. Faktablade med centrale oplysninger bør indeholde praktiske oplysninger om de betingelser, der udløser indledning af insolvensbehandling, samt om de skridt, der skal tages for at indgive begæring om indledning af insolvensbehandling eller for at anmelde en fordring. Eftersom medlemsstaterne allerede er forpligtet til at oplyse om deres nationale regler om insolvensprocedurer i henhold til forordning (EU) 2015/848, er det vigtigt at sikre, at de oplysninger, der gives i henhold til dette direktiv, er i overensstemmelse med de oplysninger, der gives i henhold til nævnte forordning. Med henblik herpå bør medlemsstaterne kunne gøre de oplysninger, der kræves i henhold til dette direktiv, tilgængelige gennem Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område, der er oprettet ved Rådets beslutning 2001/470/EF ([15]).

(77) I tilfælde af ekstraordinære nødsituationer som følge af naturkatastrofer eller andre katastrofale hændelser, der i alvorlig grad forstyrrer de økonomiske aktiviteter i en medlemsstat eller dens regioner, bør medlemsstaterne kunne handle hurtigt for at minimere disse situationers negative indvirkning på økonomien. Sådanne situationer opstod i forbindelse med covid-19-pandemien og kan opstå i forbindelse med en systemisk krise som defineret i direktiv 2014/59/EU eller i situationer, hvor statsstøtte er forenelig med det indre marked, for at reparere skader, der er forårsaget af naturkatastrofer eller af andre usædvanlige begivenheder i henhold til artikel 107, stk. 2, litra b), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. I sådanne situationer, hvor der er risiko for udbredt insolvens, herunder for virksomheder, der ville være levedygtige under normale omstændigheder, bør medlemsstaterne midlertidigt kunne fravige visse bestemmelser i nærværende direktiv. Fravigelserne bør i omfang og varighed begrænses til, hvad der er afgørende for at håndtere den ekstraordinære situation, f.eks. ved geografisk at være begrænset til den region i medlemsstaterne, der er berørt af en naturkatastrofe. Medlemsstaterne bør underrette Kommissionen om de foranstaltninger, der fraviger nærværende direktiv, deres territoriale anvendelsesområde og deres varighed, samt give en begrundelse for nødvendigheden af at gennemføre dem. Medlemsstaternes forpligtelse til at underrette om disse foranstaltninger bør ikke berøre deres ikrafttræden og anvendelse. Underretningen, som letter Kommissionens overvågning af fravigelsernes overholdelse af de relevante krav, bør uden unødigt ophold meddeles de øvrige medlemsstater. Den maksimale varighed af fravigelsen bør være ét år, og det bør være muligt at forlænge den med perioder på seks måneder med forbehold af en yderligere kontrolmekanisme. Medlemsstaterne bør fremsætte anmodningen om en forlængelse senest tre måneder inden udløbet af fravigelsen for at give Kommissionen mulighed for at kunne modsætte sig den, om nødvendigt.

(78) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af dette direktiv bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ([16]).

(79) Dette direktiv berører ikke beskyttelsen af fortrolig knowhow og fortrolige forretningsoplysninger, også betegnet som forretningshemmeligheder, mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/943 ([17]).

([15]) Rådets beslutning 2001/470/EF af 28. maj 2001 om oprettelse af et europæisk retligt netværk på det civil- og handelsretlige område (EFT L 174 af 27.6.2001, s. 25, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2001/470/oj).

([16]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj).

([17]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/943 af 8. juni 2016 om beskyttelse af fortrolig knowhow og fortrolige forretningsoplysninger (forretningshemmeligheder) mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse (EUT L 157 af 15.6.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/943/oj).

(80) Målene for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, fordi forskelle mellem de nationale insolvensrammer fortsat vil skabe hindringer for kapitalens frie bevægelighed og etableringsfriheden, men kan bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(81) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som anerkendes i chartret, navnlig retten til respekt for privatliv og familieliv, retten til beskyttelse af personoplysninger, erhvervsfriheden og retten til at arbejde, friheden til at oprette og drive egen virksomhed, ejendomsretten, arbejdstagernes ret til information og høring samt retten til en retfærdig rettergang.

(82) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ([18]) finder anvendelse på behandlingen af personoplysninger med henblik på dette direktiv. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 ([19]) finder anvendelse på behandling af personoplysninger i Unionens institutioner og organer med henblik på dette direktiv.

(83) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 42, stk. 1, i forordning (EU) 2018/1725 og afgav en udtalelse den 6. februar 2023 ([20]) —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

AFSNIT I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastsætter fælles regler for:

a) anfægtelsessøgsmål

b) sporing af aktiver, der tilhører insolvensboer

c) pre-pack-proceduren

d) virksomhedsledelsens pligter til at indgive en anmodning om indledning af insolvensbehandling

e) kreditorudvalg

f) faktablade med centrale oplysninger.

2. Dette direktivs afsnit II, III og VI finder anvendelse på kollektive procedurer som defineret i artikel 2, nr. 1), i forordning (EU) 2015/848, der er baseret på retten vedrørende insolvens, med undtagelse af forebyggende rekonstruktionsprocedurer.

Afsnit II finder ikke anvendelse på foreløbige procedurer.

([18]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj).

([19]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj).

([20]) EUT C 89 af 10.3.2023, s. 10.

3. Dette direktiv finder ikke anvendelse, hvis skyldnerne er:

a) forsikringsselskaber eller genforsikringsselskaber som defineret i artikel 13, nr. 1) og 4), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF ([21])

b) kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 ([22])

c) investeringsselskaber eller kollektive investeringsordninger som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2) og 7), i forordning (EU) nr. 575/2013

d) centrale modparter som defineret i artikel 2, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 ([23])

e) værdipapircentraler som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014 ([24])

f) andre finansieringsinstitutter og enheder opført i artikel 1, stk. 1, første afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU ([25])

g) offentlige organer i henhold til national ret

h) fysiske personer, som ikke er iværksættere.

4. Medlemsstaterne kan udelukke skyldnere, der er andre finansielle enheder end de i stk. 3 omhandlede, og som yder finansielle tjenester, der er omfattet af særordninger, i henhold til hvilke de nationale tilsyns- eller afviklingsmyndigheder har vidtgående indgrebsbeføjelser svarende til dem, der er fastsat vedrørende de i stk. 3 omhandlede finansielle enheder, fra dette direktivs anvendelsesområde. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen disse særordninger.

5. Afsnit IV og VI finder anvendelse på skyldnere, der er juridiske personer.

6. Medlemsstaterne kan beslutte kun at anvende dette direktivs afsnit VI på skyldnere, der er store virksomheder som omhandlet i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2013/34/EU.

([21]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/138/oj).

([22]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2013/575/oj).

([23]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2012/648/oj).

([24]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014 af 23. juli 2014 om forbedring af værdipapirafviklingen i Den Europæiske Union og om værdipapircentraler samt om ændring af direktiv 98/26/EF og 2014/65/EU samt forordning (EU) nr. 236/2012 (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2014/909/oj).

([25]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2014/59/oj).

Artikel 2

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

a) »insolvensbehandler«: en person eller et organ, som varetager én eller flere af de opgaver, der er opført i artikel 2, nr. 5), i forordning (EU) 2015/848 og i artikel 2, stk. 1, nr. 12), i direktiv (EU) 2019/1023

b) »domstol«: en retsinstans i en medlemsstat

c) »bankkontoregistre«: centrale automatiske mekanismer såsom centrale registre eller centrale elektroniske systemer til dataudtræk, der er indført i overensstemmelse med artikel 16, stk. 1, i direktiv (EU) 2024/1640

d) »centrale registre over reelt ejerskab«: nationale centrale registre med oplysninger om reelt ejerskab og systemerne for sammenkobling af disse registre, der er omhandlet i artikel 10 i direktiv (EU) 2024/1640

e) »bankkontooplysninger«: de oplysninger, der er opført i artikel 16, stk. 3, i direktiv (EU) 2024/1640

f) »retshandel«: med henblik på afsnit II enhver tilsigtet menneskelig adfærd, der har retsvirkning

g) »gensidigt bebyrdende aftale«: en aftale mellem en skyldner og én eller flere modparter, i henhold til hvilken der stadig påhviler parterne forpligtelser på tidspunktet for indledningen af insolvensbehandling i likvidationsfasen i henhold til afsnit IV, med undtagelse af nettingaftaler, herunder close-out-nettingaftaler, på finansielle markeder, energimarkeder og råvaremarkeder, hvis sådanne aftaler kan håndhæves i henhold til national insolvensret, og af finansielle kontrakter

h) »kriteriet om kreditorernes bedste interesse«: et kriterium, der er opfyldt, hvis ingen kreditor vil blive stillet ringere ved en likvidation i forbindelse med en pre-pack-procedure, end en sådan kreditor ville blive, hvis den normale prioritetsrækkefølge ved likvidation var blevet anvendt i tilfælde af gradvis likvidation eller, hvis medlemsstaterne fastsætter det, i tilfælde af det næstbedste alternativ

i) »midlertidig finansiering«: enhver ny finansiel bistand, der tilvejebringes af en eksisterende eller ny kreditor, og som mindst omfatter finansiel bistand under pre-pack-proceduren og er rimelig og umiddelbart nødvendig for, at skyldnerens virksomhed eller en del heraf kan fortsætte sin drift, eller for at bevare eller øge værdien af denne virksomhed

j) »kreditorudvalg«: et repræsentationsorgan for kreditorer, der er nedsat i henhold til afsnit VI

k) »pre-pack-procedure«: en procedure, der omfatter en forberedelsesfase og en likvidationsfase, og som gør det muligt at sælge skyldnerens virksomhed eller en del heraf som en going concern til den bedste budgiver under insolvensbehandlingen

l) »forberedelsesfase«: den fase i pre-pack-proceduren, hvis formål er at finde en passende køber til skyldnerens virksomhed eller en del heraf

m) »likvidationsfase«: den fase i pre-pack-proceduren, hvis formål er at godkende og gennemføre salget af skyldnerens virksomhed eller en del heraf og udlodde provenuet til kreditorerne.

2. Med henblik på dette direktiv skal begreberne »insolvens« og »virksomhedsledere« forstås som defineret ved national ret.

Artikel 3

Part med nær tilknytning til skyldneren

1. Med henblik på afsnit II skal begrebet part med nær tilknytning til skyldneren omfatte:

a) hvis skyldneren er en fysisk person:

i) skyldnerens ægtefælle eller partner

ii) skyldnerens eller skyldnerens ægtefælles eller partners slægtninge i op- og nedstigende linje og søskende og disse personers ægtefæller eller partnere

iii) personer, der bor i skyldnerens husstand

iv) personer, der har adgang til ikkeoffentlige oplysninger om skyldnerens forhold, og som har mulighed for at kontrollere skyldnerens aktiviteter, herunder hvis de arbejder for skyldneren i henhold til en ansættelseskontrakt eller er i et ansættelsesforhold med skyldneren

v) juridiske enheder, hvor skyldneren eller en af de i nr. i)-iv) omhandlede personer er medlem af skyldnerens administrations-, ledelses- og tilsynsorganer, eller

vi) juridiske enheder, hvor skyldneren eller en af de personer, der er omhandlet i nr. i)-iv), udfører opgaver, der giver adgang til ikkeoffentlige oplysninger om skyldnerens forhold

b) hvis skyldneren er en juridisk enhed:

i) ethvert medlem af skyldnerens administrations-, ledelses- og tilsynsorganer

ii) kapitalejere med bestemmende indflydelse i skyldnerens virksomhed

iii) personer, som udfører funktioner svarende til dem, der udføres af personer omfattet af nr. i)

iv) personer, som i overensstemmelse med litra a) har nær tilknytning til de personer, der er opført i nærværende litras nr. i), ii) og iii).

2. Med henblik på afsnit IV omfatter parter med nær tilknytning til skyldneren de personer, der er opført i stk. 1, og alle andre personer, herunder juridiske personer, med særlig adgang til ikkeoffentlige oplysninger om skyldnerens forhold.

3. Hvorvidt en part har nær tilknytning til skyldneren, afgøres under henvisning til:

a) med henblik på afsnit II den dag, hvor den retshandel, der er genstand for et anfægtelsessøgsmål, blev bindende indgået, eller en periode på tre måneder før den bindende indgåelse af retshandelen

b) med henblik på afsnit IV den dag, hvor likvidationsfasen i pre-pack-proceduren begynder, eller en periode på mindst seks måneder før påbegyndelsen af likvidationsfasen.

Denne artikels stk. 1 og stk. 3, litra a), finder tilsvarende anvendelse på personer med nær tilknytning til en part, som har draget fordel af en retshandel, som er ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve som omhandlet i artikel 12, stk. 2, andet afsnit.

Artikel 4

National ret og minimumsharmonisering

1. Uden at det berører artikel 10, stk. 3, kan medlemsstaterne vedtage eller opretholde lovgivning, som sikrer kreditormassen et højere beskyttelsesniveau end det, der er fastsat i afsnit II og V.

2. Medlemsstaterne kan vedtage eller opretholde lovgivning om kreditorudvalgs oprettelse, funktion, opgaver og medlemmer, som giver kreditorer større deltagelse i insolvensbehandlingen end den, der er fastsat i afsnit VI.

3. Medlemsstaterne kan vedtage eller opretholde lovgivning, som letter insolvensbehandleres adgang til bankkontooplysninger i deres bankkontoregistre, oplysninger om reelt ejerskab samt nationale registre og databaser i videre udstrækning end reglerne i afsnit III.

4. Medlemsstaterne sikrer, at insolvente iværksættere eller andre fysiske personer, der som kapitalejere hæfter personligt for gælden i en virksomhed med ubegrænset ansvar, har adgang til fuld gældssanering i overensstemmelse med direktiv (EU) 2019/1023, selv i tilfælde, hvor der ikke kan indledes insolvensbehandling i overensstemmelse med national ret med hensyn til skyldneren, fordi skyldneren ikke har nogen aktiver, eller skyldnerens aktiver ikke er tilstrækkelige til at dække omkostningerne ved insolvensbehandlingen eller omkostningerne i forbindelse med inddragelsen af insolvensbehandleren.

5. Medlemsstaterne kan vedtage eller opretholde lovgivning, der indfører forenklede afviklingsprocedurer for mikrovirksomheder.

Artikel 5

Beskyttelse af arbejdstagerne

Dette direktiv berører ikke EU-retten og national ret om arbejdstagernes rettigheder vedrørende de forhold, der er omfattet af dette direktiv, herunder EU-retten og national ret om inddragelse af arbejdstagerrepræsentanter og passende foranstaltninger til at informere og høre arbejdstagerrepræsentanter, navnlig:

a) de rettigheder, som direktiv 98/59/EF, 2001/23/EF og 2008/94/EF garanterer

b) retten til information og høring i overensstemmelse med direktiv 2002/14/EF og 2009/38/EF.

AFSNIT II

ANFÆGTELSESSØGSMÅL

KAPITEL 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 6

Generelle forudsætninger for anfægtelsessøgsmål

Medlemsstaterne sikrer, at retshandler, der er blevet bindende indgået forud for indledningen af insolvensbehandling til skade for kreditormassen, er ugyldige, omstødelige eller umulige at håndhæve på de betingelser, der er fastsat i kapitel 2.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at en retshandel, hvis virkninger er betinget af, at den indføres i et offentligt register, anses for at være bindende indgået, så snart alle de øvrige betingelser for dens effektive virkning er opfyldt.

KAPITEL 2

Særlige betingelser

Artikel 7

Begunstigelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at skadelige retshandler, som begunstiger en kreditor eller en gruppe kreditorer ved fyldestgørelse eller sikkerhedsstillelse, er ugyldige, omstødelige eller umulige at håndhæve, hvis de er blevet bindende indgået:

a) inden for tre måneder forud for indgivelsen af begæringen, som førte til indledning af insolvensbehandlingen, eller, hvis der ikke foreligger en sådan begæring, inden for tre måneder forud for datoen for beslutningen om at indlede insolvensbehandlingen, forudsat at skyldneren ikke var i stand til at betale sin gæld ved forfald i overensstemmelse med national ret, eller

b) efter den indgivelse af begæring eller den dato for beslutning, der er omhandlet i litra a), og inden indledningen af insolvensbehandlingen.

2. Hvis en forfalden fordring fra en kreditor er blevet fyldestgjort eller sikret i henhold til aftalegrundlaget, sikrer medlemsstaterne, at skadelige retshandler er ugyldige, omstødelige eller umulige at håndhæve, i hvert fald hvis:

a) betingelserne i stk. 1 er opfyldt, og

b) den pågældende kreditor var bekendt med, at skyldneren ikke var i stand til at betale sin gæld ved forfald i overensstemmelse med national ret, at der var indgivet en begæring om indledning af insolvensbehandling, eller at der, hvis der ikke foreligger en sådan begæring, var truffet en beslutning om at indlede insolvensbehandling.

Med henblik på første afsnit, litra b), formodes et sådant kendskab at foreligge, hvis kreditor var en part med nær tilknytning til skyldneren. Denne formodning er afkræftelig.

3. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på følgende retshandler:

a) retshandler, der foretages direkte mod en rimelig modydelse til fordel for skyldnerens aktiver

b) betalinger med veksler eller checks, hvis den ret, der regulerer veksler eller checks, udelukker modtagerens fordringer, der stammer fra vekslen eller checken, mod andre veksel- eller checkskyldnere såsom endossenter, trassenten eller trassaten, hvis modtageren afviser skyldnerens betaling

c) retshandler, der ikke er genstand for anfægtelsessøgsmål i overensstemmelse med direktiv 98/26/EF og direktiv 2002/47/EF

d) hvor det er relevant og i overensstemmelse med national ret, retshandler, hvis formål er fyldestgørelse eller sikkerhedsstillelse for socialsikringsmyndigheders fordringer

e) indgåelse af nettingaftaler, herunder close-out nettingaftaler, på finansielle markeder, energimarkeder eller andre råvaremarkeder samt retshandler, der støtter sådanne ordningers funktion.

Med henblik på første afsnit, litra b), sikrer medlemsstaterne, at det beløb, der er betalt med vekslen eller checken, tilbageføres af den sidste endossent, eller, hvis sidstnævnte har endosseret vekslen på vegne af tredjemand, af denne part, hvis den sidste endossent eller tredjemand var bekendt med, at skyldneren ikke var i stand til at betale sin gæld, efterhånden som den forfaldt, i overensstemmelse med national ret, eller at der var indgivet begæring om indledning af insolvensbehandling på det tidspunkt, hvor den pågældende endosserede vekslen eller lod den endossere. Et sådant kendskab formodes at foreligge, hvis den sidste endossent eller tredjemand var en part med nær tilknytning til skyldneren. Denne formodning er afkræftelig.

Artikel 8

Retshandler uden modydelse eller med en åbenbart utilstrækkelig modydelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at skyldners retshandler, der foretages uden modydelse eller med en åbenbart utilstrækkelig modydelse, er ugyldige, omstødelige eller umulige at håndhæve, hvis de er blevet bindende indgået:

a) inden for 12 måneder forud for indgivelsen af begæringen, der førte til indledning af insolvensbehandling, eller, hvis der ikke foreligger en sådan begæring, inden for 12 måneder forud for datoen for beslutningen om at indlede insolvensbehandling, eller

b) efter den indgivelse af begæring eller den dato for beslutning, der er omhandlet i litra a) og inden indledningen af insolvensbehandlingen.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på gaver og donationer af symbolsk værdi.

Artikel 9

Retshandler, som er foretaget i den hensigt at skade kreditorerne

Medlemsstaterne sikrer, at retshandler, hvorved skyldneren med hensigt har forvoldt kreditormassen skade, er ugyldige, omstødelige eller umulige at håndhæve, hvis begge følgende betingelser er opfyldt:

a) disse retshandler er blevet bindende indgået enten inden for to år forud for indgivelsen af begæringen, der førte til indledning af insolvensbehandling, eller, hvis der ikke foreligger en sådan begæring, inden for to år forud for datoen for beslutningen om at indlede insolvensbehandling eller efter datoen for indgivelsen af en sådan begæring eller datoen for en sådan beslutning og inden indledningen af insolvensbehandlingen

b) den anden part i retshandelen var bekendt med, at skyldneren havde til hensigt at skade kreditormassen.

Med henblik på stk. 1, litra b), formodes et sådant kendskab at foreligge, hvis den anden part i retshandelen var en part med nær tilknytning til skyldneren. Denne formodning er afkræftelig.

KAPITEL 3

Konsekvenser af anfægtelsessøgsmål

Artikel 10

Generelle konsekvenser

1. Medlemsstaterne sikrer, at de fordringer, rettigheder eller forpligtelser, der følger af retshandler, som er ugyldige eller umulige at håndhæve eller er blevet omstødt i henhold til kapitel 2, ikke kan gøres gældende med henblik på fyldestgørelse fra det berørte insolvensbo.

2. Medlemsstaterne sikrer, at den part, der har draget fordel af en retshandel, som er ugyldig, er blevet omstødt eller er umulig at håndhæve, er forpligtet til at tilbageføre selve de faktiske fordele eller betale deres tilsvarende pengeværdi.

Den forhold, at den berigelse, der følger af den retshandel, som er ugyldig, er blevet omstødt eller er umulig at håndhæve, ikke længere indgår i formuen tilhørende den part, der drog fordel af denne retshandel, kan kun påberåbes, hvis denne part ikke havde kendskab til de omstændigheder, der ligger til grund for anfægtelsessøgsmålet.

3. Medlemsstaterne sikrer, at forældelsesfristen for alle fordringer hidrørende fra en retshandel, som er ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve, over for den anden part ikke overstiger tre år fra datoen for indledningen af insolvensbehandling. Medlemsstaterne kan fastsætte, at forældelsesfristen beregnes fra den dato, hvor insolvensbehandleren fik kendskab til de forhold, der gav anledning til kravet mod den anden part.

Dette direktiv berører ikke national ret, der regulerer suspension eller afbrydelse af den forældelsesfrist, der er omhandlet i første afsnit.

4. Medlemsstaterne sikrer, at et krav om tilbageførsel af selve de faktiske fordele eller betaling af deres tilsvarende pengeværdi i henhold til stk. 2 kan overdrages til en kreditor eller en tredjemand.

5. Medlemsstaterne sikrer, at den part, der er forpligtet til at tilbageføre selve de faktiske fordele eller betale deres tilsvarende pengeværdi i henhold til stk. 2, ikke kan modregne denne forpligtelse i fordringer, som det ellers er nødvendigt, at denne part gør gældende i forbindelse med insolvensbehandlingen.

6. Denne artikel berører ikke søgsmål anlagt i henhold til civilret og handelsret med henblik på erstatning for skade, som kreditorer har lidt som følge af en retshandel, der er ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve.

Artikel 11

Konsekvenser for den part, der har draget fordel af en retshandel, som er ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve

1. Hvis og i det omfang den part, der har draget fordel af den retshandel, som er ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve, tilbagefører selve de faktiske fordele eller betaler deres tilsvarende pengeværdi i overensstemmelse med artikel 10, sikrer medlemsstaterne, at enhver af denne parts fordringer, som var blevet fyldestgjort via den pågældende retshandel, genopstår i overensstemmelse med national ret.

2. Medlemsstaterne sikrer, at enhver modydelse fra den part, der har draget fordel af den retshandel, som er ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve, efter eller samtidig med skyldnerens opfyldelse af sine forpligtelser inden for rammerne af den pågældende retshandel, tilbagebetales af insolvensboet, i det omfang de fordele, der er opnået som modydelse, stadig er til rådighed i insolvensboet i en form, der kan adskilles fra resten af insolvensboet, eller i det omfang insolvensboet stadig beriges med værdien af modydelsen.

I tilfælde, der ikke er omfattet af første afsnit, kan den part, der har draget fordel af den retshandel, som er ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve, anmelde en fordring om krav om erstatning for modydelsen.

Artikel 12

Tredjemands ansvar

1. Medlemsstaterne sikrer, at artikel 10 og 11 finder anvendelse på enhver arving eller anden universel efterfølger til den part, der har draget fordel af den retshandel, som er ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve.

Omfanget af arvingers ansvar er underlagt national ret.

2. Medlemsstaterne sikrer, at artikel 10 finder anvendelse på enhver individuel efterfølger til den anden part i den retshandel, som er ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve, hvis efterfølgeren var bekendt med de omstændigheder, der ligger til grund for anfægtelsessøgsmålet.

Det kendskab, der er omhandlet i første afsnit, formodes at foreligge, hvis den individuelle efterfølger er en part med nær tilknytning til den part, der har draget fordel af den retshandel, som er ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve. Denne formodning er afkræftelig.

Artikel 13

Sammenhæng med andre instrumenter

Dette afsnit II berører ikke direktiv 98/26/EF, 2002/47/EF og (EU) 2019/1023.

Hvis skyldneren under en forebyggende rekonstruktion i henhold til direktiv (EU) 2019/1023 bliver ude af stand til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder, og suspensionen opretholdes i overensstemmelse med nævnte direktivs artikel 7, stk. 3, kan medlemsstaterne fastsætte, at for så vidt angår retshandler, der er foretaget under suspensionen, giver en parts kendskab til, at skyldneren ikke var i stand til at betale sin gæld, efterhånden som forfalder i overensstemmelse med national ret, ikke anledning til anfægtelsessøgsmål i henhold til nærværende direktivs artikel 7, stk. 2.

AFSNIT III

SPORING AF AKTIVER, DER TILHØRER ET INSOLVENSBO

KAPITEL 1

Udpegede domstoles og administrative myndigheders adgang til bankkontooplysninger

Artikel 14

Udpegede domstole og administrative myndigheder

1. Hver medlemsstat udpeger de domstole eller administrative myndigheder, som har tilladelse til at tilgå og søge i dens nationale bankkontoregistre, og de domstole eller administrative myndigheder, som har tilladelse til at tilgå og søge i bankkontooplysninger på tværs af grænserne i overensstemmelse med artikel 15, stk. 2 (»udpegede domstole eller administrative myndigheder«).

2. Hver medlemsstat underretter Kommissionen om sine udpegede domstole eller administrative myndigheder senest den 22. april 2029 og underretter uden unødigt ophold Kommissionen om alle ændringer heraf. Kommissionen offentliggør sådanne underretninger i *Den Europæiske Unions Tidende* og på den europæiske e-justiceportal.

Artikel 15

Udpegede domstoles og administrative myndigheders adgang til og søgning i bankkontooplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at de udpegede domstole eller administrative myndigheder har beføjelse til direkte og umiddelbart at tilgå og søge i bankkontooplysninger, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) den insolvensbehandler, der er udpeget i forbindelse med en igangværende insolvensbehandling, herunder foreløbige procedurer, anmoder om bankkontooplysninger, og

b) bankkontooplysningerne er nødvendige for at identificere og spore aktiver, der tilhører insolvensboet, i insolvensbehandlinger og foreløbige procedurer som omhandlet i litra a), samt aktiver, der er genstand for anfægtelsessøgsmål.

2. For at lette grænseoverskridende adgang sikrer medlemsstaterne, at de udpegede domstole eller administrative myndigheder har beføjelse til direkte og umiddelbart at tilgå og søge i bankkontooplysninger i andre medlemsstater via bankkontoregistrenes sammenkoblingssystem omhandlet i artikel 16, stk. 6, i direktiv (EU) 2024/1640 (BARIS), hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) den insolvensbehandler, der er udpeget i en igangværende insolvensbehandling, herunder foreløbige procedurer, anmoder om bankkontooplysninger i andre medlemsstater, og

b) bankkontooplysningerne er nødvendige med henblik på at identificere og spore aktiver, der tilhører skyldnerens insolvensbo i insolvensbehandlinger og foreløbige procedurer som omhandlet i litra a), samt aktiver, der er genstand for anfægtelsessøgsmål.

3. Oplysninger ud over dem, der er omhandlet i denne artikels stk. 1 og 2, og som medlemsstaterne anser for at være af afgørende betydning og medtager i bankkontoregistre i henhold til artikel 16, stk. 5, i direktiv (EU) 2024/1640, må ikke kunne tilgås og søges i af udpegede domstole eller administrative myndigheder.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de udpegede domstole eller administrative myndigheder eller andre kompetente domstole eller myndigheder kontrollerer, om de i stk. 1 og 2 omhandlede betingelser er opfyldt. Hvis disse betingelser er opfyldt, sikrer medlemsstaterne, at de udpegede domstole eller administrative myndigheder videregiver de relevante bankkontooplysninger, der er indhentet ved at tilgå og søge i bankkontooplysninger i henhold til stk. 1 og 2, til den insolvensbehandler, der har anmodet herom.

5. Tilgang og søgning i henhold til stk. 1 og 2 berører ikke nationale proceduremæssige garantier og EU-regler og nationale regler om beskyttelse af personoplysninger. Medlemsstaterne sikrer, at bankkontooplysninger, der er indhentet i henhold til stk. 1 og 2, kun behandles til de formål, som de blev indhentet til, herunder hvis de behandles af insolvensbehandlere.

6. Medlemsstaterne sikrer, at insolvensbehandlere, når de behandler bankkontooplysninger, der er indhentet i henhold til stk. 1 og 2, har indført relevante interne procedurer for passende håndtering af fortrolige oplysninger.

7. Med henblik på stk. 1 og 2 anses tilgang af og søgning i bankkontooplysninger bl.a. for at være direkte og umiddelbar, hvis de nationale myndigheder, der driver bankkontoregistrene, hurtigt sender bankkontooplysningerne til de udpegede domstole eller administrative myndigheder via en automatisk mekanisme, forudsat at ingen mellemliggende institutioner er i stand til at gribe ind i de anmodede data eller de oplysninger, der skal gives.

Artikel 16

Betingelser for udpegede domstoles og administrative myndigheders adgang til og søgning i bankkontooplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at bankkontooplysninger tilgås og søges i overensstemmelse med artikel 15 alene på grundlag af en konkret vurdering og kun af hver udpeget domstols eller administrativ myndigheds personale, der specifikt er blevet udpeget og bemyndiget til at udføre disse opgaver.

2. Medlemsstaterne sikrer, at:

a) det i stk. 1 omhandlede personale har høje faglige standarder for fortrolighed og databeskyttelse, udviser en høj grad af integritet og har passende kvalifikationer

b) der er indført tekniske og organisatoriske foranstaltninger til beskyttelse af datasikkerheden i henhold til høje teknologiske standarder med henblik på udpegede domstoles og administrative myndigheders udøvelse af beføjelsen til at tilgå og søge i bankkontooplysninger i overensstemmelse med artikel 15.

Artikel 17

Overvågning af udpegede domstoles og administrative myndigheders adgang til og søgning i bankkontooplysninger

1. Medlemsstaterne sørger for, at de myndigheder, der driver bankkontoregistrene, sikrer, at det registreres i en logfil, hver gang en udpeget domstol eller administrativ myndighed tilgår og søger i bankkontooplysninger. Logfilerne skal navnlig omfatte følgende:

a) sagsnummer

b) dato og klokkeslæt for forespørgslen eller søgningen

c) typen af data, der anvendes til at foretage forespørgslen eller søgningen

d) resultaternes entydige indikator

e) navnet på den udpegede domstol eller administrative myndighed, der tilgår eller søger i registret

f) den entydige brugeridentifikator for personalemedlemmet ved den udpegede domstol eller administrative myndighed, der foretog forespørgslen, og i givet fald for den dommer eller ansatte, der gav instruks om at foretage forespørgslen eller søgningen og, hvor det er til rådighed, for den anmodende insolvensbehandler.

2. De myndigheder, der driver bankkontoregistrene, kontrollerer regelmæssigt de i stk. 1 omhandlede logfiler.

3. De i stk. 1 omhandlede logfiler må kun anvendes til at overvåge overholdelsen af dette direktiv og gældende EU-ret om databeskyttelse. Disse logfiler skal ved passende foranstaltninger beskyttes mod uautoriseret adgang og skal slettes fem år efter oprettelsen, medmindre de er nødvendige til igangværende overvågningsprocedurer.

KAPITEL 2

Insolvensbehandleres adgang til oplysninger om reelt ejerskab

Artikel 18

Insolvensbehandleres adgang til oplysninger om reelt ejerskab

Medlemsstaterne sikrer, at insolvensbehandlere med henblik på identifikation og sporing af aktiver, der er relevante for de insolvensbehandlinger, som de er udpeget til, har rettidig adgang til følgende oplysninger om de reelle ejere af juridiske enheder og juridiske arrangementer i sammenkoblede centrale registre over reelt ejerskab, og at denne adgang gives, uden at den berørte enhed, det berørte arrangement eller den berørte reelle ejer varsles:

a) den reelle ejers navn

b) den reelle ejers fødselsmåned og -år

c) den reelle ejers bopælsland og nationalitet eller nationaliteter

d) for reelle ejere af juridiske enheder, arten og omfanget af den reelle ejers rettigheder

e) for reelle ejere af viljesbestemte truster eller lignende juridiske arrangementer, arten af deres reelle ejerskab.

KAPITEL 3

Insolvensbehandleres adgang til nationale registre og databaser

Artikel 19

Insolvensbehandleres adgang til nationale registre og databaser

1. Medlemsstaterne sikrer, at insolvensbehandlere, uanset i hvilken medlemsstat de er udpeget, har direkte og hurtig adgang til oplysninger, der er nødvendige for at identificere og spore aktiver, der tilhører insolvensboet, samt aktiver, der er genstand for anfægtelsessøgsmål, i eksisterende nationale registre og databaser som opført i bilaget, i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat ved national ret.

2. Med hensyn til adgang til de nationale registre og databaser, der er opført i bilaget, sikrer hver medlemsstat, at de insolvensbehandlere, der er udpeget i andre medlemsstater, ikke er underlagt materielle adgangsbetingelser, der retligt eller faktisk er mindre gunstige end dem, der gælder for insolvensbehandlere, som er udpeget i den pågældende medlemsstat.

3. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de eksisterende nationale registre og databaser som opført i bilaget senest den 22. april 2029 og underretter den om eventuelle ændringer heraf.

Kommissionen offentliggør de oplysninger, som Medlemsstaterne har givet i henhold til første afsnit, i *Den Europæiske Unions Tidende* og på den europæiske e-justiceportal.

KAPITEL 4

Adgang til domstolene for insolvensbehandlere i en anden medlemsstat

Artikel 20

Adgang til domstolene for insolvensbehandlere i en anden medlemsstat

Med hensyn til retten til at indlede procedurer eller møde for domstole eller myndigheder med henblik på at fremsætte krav om aktiver på vegne af et insolvensbo sikrer hver medlemsstat, at insolvensbehandlere, der er udpeget i andre medlemsstater, ikke er underlagt betingelser, der er mindre gunstige end dem, der gælder for de insolvensbehandlere, som er udpeget i den pågældende medlemsstat.

AFSNIT IV

PRE-PACK-PROCEDURE

KAPITEL 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 21

Pre-pack-procedure

1. Medlemsstaterne sikrer, at i hvert fald skyldnere, der sandsynligvis vil blive insolvente i overensstemmelse med national ret, har adgang til pre-pack-proceduren.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at forberedelsesfasen ikke kan indledes, hvis skyldneren ikke er i stand til at betale sin gæld, efterhånden som den forfalder i overensstemmelse med national ret.

2. Pre-pack-proceduren kan i henhold til national ret etableres som en særskilt procedure eller som en del af en eksisterende insolvensbehandling.

3. Medlemsstaterne sikrer, at en skyldner, der indleder pre-pack-proceduren, bevarer fuld eller i det mindste delvis kontrol over sine aktiver og sin virksomheds daglige drift under forberedelsesfasen.

4. National ret finder anvendelse på spørgsmål, der ikke er reguleret i dette afsnit IV, herunder konkursordenen, udlodning af provenu, skyldnerens og skyldnerens virksomhedslederes forpligtelser og ansvar, vederlag til insolvensbehandleren samt kreditordeltagelsens karakter, omfang og form, undtagen, i givet fald, med hensyn til godkendelse af salget.

Artikel 22

Sammenhæng med andre EU-retsakter

1. Likvidationsfasen gennemføres ved hjælp af andre former for insolvensbehandling end forebyggende rekonstruktionsprocedurer.

I medlemsstater, hvor forordning (EU) 2015/848 finder anvendelse, gennemføres likvidationsfasen ved hjælp af andre former for insolvensbehandling angivet i bilag A til forordning (EU) 2015/848 end forebyggende rekonstruktionsprocedurer.

2. Dette direktiv berører ikke direktiv 2001/23/EF og nationale regler til gennemførelse heraf.

Med henblik på artikel 5, stk. 1, i direktiv 2001/23/EF anses likvidationsfasen, når den finder sted i forbindelse med en behandling, der kunne føre til likvidation af skyldneren, som en konkursbehandling eller en tilsvarende insolvensbehandling, der er indledt med sigte på likvidation af overdragerens aktiver under tilsyn af en kompetent offentlig myndighed.

KAPITEL 2

Forberedelsesfase

Artikel 23

Udpegelse af en tilsynsførende

1. Medlemsstaterne sikrer, at forberedelsesfasen på en skyldners initiativ begynder, når der udpeges en tilsynsførende. Proceduren for udpegelse af en tilsynsførende fastlægges ved national ret.

2. Medlemsstaterne sikrer, at den tilsynsførende er uafhængig af skyldneren og enhver part med nær tilknytning til skyldneren. Medlemsstaterne kan fastsætte yderligere krav vedrørende den tilsynsførendes uafhængighed af kapitalejere eller kreditorer.

3. Medlemsstaterne sikrer, at kun personer, der opfylder de kriterier, der gælder for insolvensbehandlere i den medlemsstat, hvor pre-pack-proceduren finder sted, kan udpeges som tilsynsførende.

Artikel 24

Principper for forberedelsesfasen

1. Medlemsstaterne sikrer, at den salgsproces, der gennemføres under forberedelsesfasen, er konkurrencebaseret, gennemsigtig og rimelig og opfylder markedsstandarderne.

2. Medlemsstaterne sikrer, at den tilsynsførende, om nødvendigt med bistand fra skyldneren:

a) begrunder, hvorfor vedkommende anser kravene i henhold til stk. 1 for at være opfyldt

b) anbefaler den bedste budgiver i pre-pack-proceduren som erhverver af skyldnerens virksomhed eller en del heraf i overensstemmelse med artikel 33

c) afgiver en erklæring om, at det bedste bud på grundlag af dennes vurdering ikke udgør en tilsidesættelse af kriteriet om kreditorernes bedste interesse.

Den tilsynsførende dokumenterer og rapporterer skriftligt om hvert trin i salgsprocessen. Disse dokumenter og rapporter stilles til rådighed i digitalt format og rettidigt. Medlemsstaterne sikrer, at den tilsynsførende er underlagt de samme fortrolighedskrav som en insolvensbehandler.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at der skal gennemføres en offentlig auktion i overensstemmelse med artikel 29, stk. 3, for at sikre, at der opnås en rimelig markedspris. Medlemsstaterne kan fastsætte, at en sådan offentlig auktion navnlig gennemføres i situationer, hvor én eller flere kreditorer påviser, at der er begrundet tvivl om, hvorvidt det bedste bud, som den tilsynsførende anbefaler, afspejler den rimelige markedspris. Hvis der gennemføres en sådan offentlig auktion, kan medlemsstaterne fastsætte, at forpligtelserne i stk. 1 og stk. 2, litra a), ikke finder anvendelse på den tilsynsførende.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte, at stk. 1 og stk. 2, litra a), ikke finder anvendelse, hvis den i stk. 2, litra b), omhandlede anbefaling godkendes af kreditorer i overensstemmelse med national ret.

5. Medlemsstaterne sikrer, at:

a) den tilsynsførende vederlægges af skyldneren, hvis der ikke er en efterfølgende likvidationsfase

b) den tilsynsførendes vederlag betales af insolvensboet, hvis der er en efterfølgende likvidationsfase.

Artikel 25

Suspension af individuel kreditorforfølgning

Medlemsstaterne sikrer, at skyldneren under forberedelsesfasen, når der er sandsynlighed for, at skyldneren bliver insolvent, eller når skyldneren er insolvent i overensstemmelse med national ret, kan opnå suspension af individuel kreditorforfølgning i overensstemmelse med artikel 6 og 7 i direktiv (EU) 2019/1023, enten i forberedelsesfasen eller i forbindelse med en anden type insolvensbehandling, hvor skyldneren bevarer fuld eller i det mindste delvis kontrol over sine aktiver og sin virksomheds daglige drift, og hvor salget af skyldnerens virksomhed eller en del heraf som en going concern kan fortsættes og afsluttes.

Artikel 26

Suspension af indledning af likvidationsfasen

Medlemsstaterne kan fastsætte, at når en kreditor indgiver begæring om insolvensbehandling under forberedelsesfasen, kan indledning af likvidationsfasen suspenderes, hvis det under hensyntagen til sagens omstændigheder ikke vil være i kreditorernes almindelige interesse at indlede likvidationsfasen.

Artikel 27

Afslutning af forberedelsesfasen

1. Medlemsstaterne fastsætter, at forberedelsesfasen er tidsbegrænset.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at forberedelsesfasen kan afsluttes, hvis:

a) skyldneren ikke yder den nødvendige bistand i overensstemmelse med artikel 24, stk. 2

b) skyldneren ikke handler med fornøden omhu under forberedelsesfasen, eller

c) der ikke er rimelig udsigt til, at forberedelsesfasen kan føre til et resultat.

KAPITEL 3

Likvidationsfase

Artikel 28

Likvidationsfase

Medlemsstaterne sikrer, at likvidationsfasen begynder, når der træffes afgørelse om indledning af den i artikel 22, stk. 1, omhandlede insolvensbehandling, i overensstemmelse med national ret.

Artikel 29

Principper for likvidationsfasen

1. Medlemsstaterne sikrer, at domstolen eller den kompetente myndighed, når likvidationsfasen er indledt, godkender salget af skyldnerens virksomhed eller en del heraf, i hvert fald i et af følgende tilfælde:

a) erhververen er foreslået af den tilsynsførende, forudsat at den tilsynsførende har afgivet en udtalelse, der bekræfter, at den salgsproces, der fandt sted under forberedelsesfasen, overholdt kravene i artikel 24, stk. 1, og domstolen eller den kompetente myndighed finder det godtgjort, at kravene i henhold til artikel 24, stk. 1 og 2, er overholdt

b) erhververen udvælges ved en offentlig auktion, hvis medlemsstaterne har fastsat bestemmelser om en sådan auktion i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 3, eller

c) salget til erhververen godkendes af kreditorerne som omhandlet i artikel 24, stk. 4.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at salget af skyldnerens virksomhed eller en del heraf i henhold til stk. 1, litra c), skal godkendes af kreditorerne uden bemyndigelse fra domstolen eller den kompetente myndighed, hvis salget af skyldnerens virksomhed eller en del heraf i henhold til national ret kræver kreditorernes samtykke.

3. Den offentlige auktion, der er omhandlet i artikel 24, stk. 3, må højst vare tre måneder.

Det bud, som den tilsynsførende har valgt, anvendes som første bud i den offentlige auktion.

Medlemsstaterne sikrer, at den beskyttelse, der ydes første budgiver i forberedelsesfasen, er passende og forholdsmæssig.

4. Medlemsstaterne fastsætter, at domstolen eller den kompetente myndighed kan beslutte, at der skal foretages en værdiansættelse af skyldnerens virksomhed som en going concern med den begrundelse, at det bedste bud muligvis ikke opfylder kriteriet om kreditorernes bedste interesse.

Hvis salget af skyldnerens virksomhed eller en del heraf i henhold til national ret kræver kreditorernes samtykke, kan medlemsstaterne fastsætte, at den i første afsnit omhandlede beslutning kan træffes af kreditorerne uden inddragelse af domstolen eller den kompetente myndighed.

Artikel 30

Overdragelse eller opsigelse af gensidigt bebyrdende aftaler

1. Medlemsstaterne sikrer, at de gensidigt bebyrdende aftaler, som er nødvendige for videreførelsen af skyldnerens virksomhed, og hvis suspension ville medføre en indstilling af aktiviteter, overdrages til erhververen af skyldnerens virksomhed eller en del heraf. Overdragelsen skal ikke kræve samtykke fra skyldnerens modpart eller modparter.

Første afsnit finder ikke anvendelse, hvis erhververen af skyldnerens virksomhed eller en del heraf er en konkurrent til skyldnerens modpart eller modparter.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at samtykke fra skyldnerens modpart eller modparter er påkrævet afhængigt af aftaletype, parternes karakter eller virksomhedens interesser.

3. Uden at det berører andre opsigelsesrettigheder, kan medlemsstaterne fastsætte, at modparten eller modparterne kan opsige gensidigt bebyrdende aftaler, der er overdraget i henhold til stk. 1 med et opsigelsesvarsel på mindst tre måneder efter overdragelsen, forudsat at overdragelsen af aftalen ville være til urimelig skade for modparten eller modparterne.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte, at gensidigt bebyrdende aftaler vedrørende licenser til intellektuelle og industrielle ejendomsrettigheder, som skyldneren er licensgiver af, ikke kan opsiges uden licenstagerens samtykke.

Artikel 31

Gæld og forpligtelser i den virksomhed, der erhverves via pre-pack-proceduren

1. Uden at det berører artikel 30 og artikel 38, stk. 1 og 2, samt de forpligtelser, der følger af ansættelsesforhold, som er berørt af salget af virksomheden eller en del heraf, sikrer medlemsstaterne, at erhververen overtager skyldnerens virksomhed eller en del heraf uden gæld og forpligtelser, medmindre erhververen udtrykkeligt indvilliger i at overtage gælden og forpligtelserne i virksomheden eller en del heraf.

2. Stk. 1 berører ikke national ret, som fastsætter, at skyldnerens adfærd tages i betragtning ved vurderingen af erhververens erstatningsansvar, hvis denne adfærd kan tilskrives erhververen i henhold til gældende ret.

Artikel 32

Opsættende virkning af klager

Medlemsstaterne kan fastsætte, at hvis national ret indeholder bestemmelser om klager over afgørelser truffet af domstolen eller den kompetente myndighed vedrørende godkendelse eller gennemførelse af salget af skyldnerens virksomhed eller en del heraf, har sådanne klager ikke opsættende virkning, medmindre der træffes passende foranstaltninger til at dække enhver skade, der måtte opstå som følge en uberettiget suspension af gennemførelsen af salget, såsom krav om, at klageren stiller sikkerhed, eller at klageren hæfter for en sådan skade.

KAPITEL 4

Almindelige bestemmelser

Artikel 33

Kriterier for udvælgelse af det bedste bud

Medlemsstaterne fastsætter kriterierne for udvælgelse af det bedste bud i pre-pack-proceduren. Medlemsstaterne sikrer, at disse kriterier er de samme som kriterierne for udvælgelse blandt konkurrerende bud ved insolvensbehandling.

Medlemsstaterne kan medtage bevarelse af arbejdspladser i de kriterier, der er omhandlet i stk. 1.

Artikel 34

De tilsynsførendes og insolvensbehandlernes civilretlige ansvar

Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsførende og insolvensbehandlere er ansvarlige for skade, som de påfører kreditorerne på grund af forsætlig eller uagtsom tilsidesættelse af deres forpligtelser i henhold til dette afsnit IV.

Artikel 35

Parter med nær tilknytning til skyldneren i salgsprocessen

1. Medlemsstaterne sikrer, at parter med nær tilknytning til skyldneren er berettiget til at erhverve skyldnerens virksomhed eller en del heraf, forudsat at alle følgende betingelser er opfyldt:

a) parterne med nær tilknytning til skyldneren underretter i deres bud den tilsynsførende om deres forhold til skyldneren

b) andre parter end dem, der er omhandlet i litra a), modtager tilstrækkelige oplysninger om eksistensen af parter med nær tilknytning til skyldneren og om deres forhold til skyldneren

c) i det tilfælde, der er angivet i artikel 29, stk. 1, litra a), foretages en værdiansættelse af virksomheden som en going concern med henblik på den i artikel 24, stk. 2, litra c), omhandlede erklæring fra den tilsynsførende

d) parter uden nær tilknytning til skyldneren får tilstrækkelig tid til at afgive et bud.

Medlemsstaterne fastsætter, at domstolen eller den kompetente myndighed, hvis det påvises, at en part med nær tilknytning til skyldneren ikke har opfyldt de betingelser, der er fastsat i første afsnit, litra a), kan tilbagekalde de i artikel 31, stk. 1, omhandlede fordele.

2. Hvor buddet afgivet af en part med nær tilknytning til skyldneren anses for at være det bedste bud, kan medlemsstaterne indføre yderligere garantier for godkendelse og gennemførelse af salget af skyldnerens virksomhed eller en del heraf.

Artikel 36

Midlertidig finansiering

1. Hvis der er behov for midlertidig finansiering, sikrer medlemsstaterne:

a) at midlertidig finansiering ikke erklæres ugyldig, omstødelig eller umulig at håndhæve, og

b) at ydere af midlertidig finansiering ikke pådrager sig civilretligt, administrativt eller strafferetligt ansvar med den begrundelse, at en sådan finansiering er til skade for kreditormassen, medmindre national ret indeholder andre grunde til et sådant ansvar.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at ydere af ny eller midlertidig finansiering ved senere insolvensprocedurer har fortrinsret til fyldestgørelse i forhold til andre kreditorer, der ellers ville have foranstillede eller ligestillede krav.

3. Med forbehold af prioritetsrækkefølgen for krav, der opstår under insolvensbehandlingen, kan medlemsstaterne fastsætte:

a) at der kan stilles sikkerhed i salgsprovenuet til ydere af midlertidig finansiering for at sikre tilbagebetaling, og

b) at midlertidig finansiering kan modregnes i det beløb, der skal udbetales i henhold til det antagne bud, hvis den ydes af interesserede budgivere.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte, at stk. 1 kun finder anvendelse på midlertidig finansiering, som har været genstand for forudgående kontrol.

Artikel 37

Forkøbsret og credit bidding

1. Uden at det berører artikel 38, stk. 1, sikrer medlemsstaterne, at budgivere ikke gives forkøbsret. Medlemsstaterne kan fastsætte, at lovfæstede forkøbsretter, som ikke berøres af skyldnerens insolvens, bevares og er eksigible.

2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditorer, der er sikkerhedshavere i forbindelse med en sikkerhedsstillelse, som behæfter en virksomhed, der er genstand for pre-pack-proceduren, kun kan modregne deres fordringer i købsprisen op til et beløb, som ikke overstiger virksomhedens markedsværdi.

Artikel 38

Beskyttelse af kreditorernes interesser

1. Medlemsstaterne sikrer, at sikkerhed eller anden behæftelse frigives i løbet af pre-pack-proceduren i overensstemmelse med samme krav, som ville finde anvendelse ved insolvensbehandling i henhold til national ret.

2. Medlemsstater, hvis ret gør frigivelse af sikkerhed betinget af samtykke fra indehavere af sikrede fordringer ved insolvensbehandling, kan fastsætte, at et sådant samtykke ikke er påkrævet i løbet af pre-pack-proceduren.

Artikel 39

Konkurrenceretlige procedurers påvirkning af tidspunktet for eller af et vellykket udfald af buddet

1. Medlemsstaterne sikrer, at den tilsynsførende eller skyldneren, hvis der er en betydelig risiko for forsinkelse som følge af en konkurrenceretlig procedure eller en negativ afgørelse truffet af en konkurrencemyndighed om et bud, der er afgivet i forberedelsesfasen, tager passende skridt til, at der afgives alternative bud.

2. Medlemsstaterne sikrer, at den tilsynsførende kan modtage oplysninger om de gældende konkurrenceretlige procedurer og om ethvert resultat af sådanne procedurer, som kunne påvirke tidspunktet for eller et vellykket udfald af buddet, forudsat at konkurrencemyndighedens videregivelse af oplysninger ikke er i strid med nationale regler om beskyttelse af forretningshemmeligheder. I denne forbindelse er den tilsynsførende underlagt fortrolighedskrav i overensstemmelse med national ret.

3. Medlemsstaterne sikrer, at et bud kan lades ude af betragtning, hvis det indebærer en betydelig risiko for forsinkelse som omhandlet i stk. 1, forudsat at begge følgende betingelser er opfyldt:

a) buddet er ikke det eneste bud, og

b) forsinkelsen af afslutningen af salget til den pågældende budgiver ville være til skade for skyldnerens virksomhed eller en del heraf.

AFSNIT V

VIRKSOMHEDSLEDERES PLIGT TIL AT INDGIVE BEGÆRING OM INDLEDNING AF INSOLVENSBEHANDLING OG DERES CIVILRETLIGE ANSVAR

Artikel 40

Virksomhedslederes pligter

1. Medlemsstaterne sikrer, at lederne af en virksomhed, der bliver insolvent i overensstemmelse med national ret, har pligt til at indgive en begæring om indledning af insolvensbehandling undtagen i forbindelse med forebyggende rekonstruktion.

I medlemsstater, hvor forordning (EU) 2015/848 finder anvendelse, vedrører pligten til at indgive en begæring om indledning af insolvensbehandling de insolvensbehandlinger, der er fastsat i bilag A til nævnte forordning, med undtagelse af forebyggende rekonstruktion.

2. En begæring som omhandlet i stk. 1 indgives til den domstol eller myndighed, der har kompetence med hensyn til insolvensbehandlingen, inden for tre måneder fra, at virksomhedslederne blev bekendt med eller med rimelighed kan forventes at være blevet bekendt med, at virksomheden er insolvent i overensstemmelse med national ret.

Artikel 41

Manglende anvendelse eller suspension af pligten til at indgive en begæring om indledning af insolvensbehandling

1. Medlemsstaterne kan fastsætte, at den pligt, der er omhandlet i artikel 40, stk. 1, ikke finder anvendelse på virksomhedsledere, som er fysiske personer, og som hæfter personligt for hele virksomhedens gæld.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at den pligt, der er omhandlet i artikel 40, stk. 1, kan opfyldes ved at informere offentligheden om virksomhedens insolvens gennem en meddelelse i et offentligt register inden udløbet af den i artikel 40, stk. 2, omhandlede frist med henblik på at sikre, at kreditorerne kan indgive begæring om indledning af insolvensbehandling.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at den pligt, der er omhandlet i artikel 40, stk. 1, suspenderes, hvis virksomhedslederne træffer foranstaltninger, der har til formål at undgå at skade den insolvente virksomheds kreditorer, og som sikrer kreditormassen et beskyttelsesniveau svarende til den beskyttelse, som den pligt, der er omhandlet i artikel 40, stk. 1, giver.

Artikel 42

Virksomhedslederes civilretlige ansvar

1. Medlemsstaterne sikrer, at virksomhedslederne i en insolvent virksomhed i overensstemmelse med national ret er ansvarlige for skade, som påføres kreditorer som følge af deres manglende opfyldelse af den pligt, der er omhandlet i artikel 40.

2. Hvis medlemsstaterne har gjort brug af muligheden i artikel 41, stk. 3, sikrer de, at virksomhedsledere, der træffer foranstaltninger som omhandlet deri, i overensstemmelse med national ret er ansvarlige for skade, som påføres kreditorer, og som ikke ville være blevet påført, hvis der var blevet indgivet begæring om indledning af insolvensbehandling i overensstemmelse med artikel 40, stk. 1.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at et ansvar som omhandlet i denne artikels stk. 2 er udelukket, hvis og i det omfang virksomhedslederne på grundlag af objektive omstændigheder kan påvise, at de foranstaltninger, der er truffet, med rimelighed kunne forventes at sikre et tilsvarende eller bedre resultat for kreditorerne end det, der følger af den pligt, der er omhandlet i artikel 40, stk. 1.

Artikel 43

Sammenhæng med andre instrumenter

Dette afsnit V berører ikke artikel 7 i direktiv (EU) 2019/1023.

AFSNIT VI

KREDITORUDVALG

KAPITEL 1

Nedsættelse og medlemmer af kreditorudvalg

Artikel 44

Nedsættelse af kreditorudvalg

1. Medlemsstaterne sikrer, at der efter indledning af insolvensbehandling nedsættes et kreditorudvalg, hvis der træffes afgørelse eller anmodes herom på kreditormødet, eller hvor national ret ikke indeholder bestemmelser om et kreditormøde, hvis kreditorerne anmoder herom i overensstemmelse med national ret.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at der kan nedsættes et kreditorudvalg inden indledningen af insolvensbehandling i overensstemmelse med national ret.

Medlemsstaterne sikrer, at der træffes afgørelse om kreditorudvalgets sammensætning, når kreditorudvalget nedsættes.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at der ikke nedsættes et kreditorudvalg, hvor de på grund af omstændigheder vedrørende arten og omfanget af skyldnerens virksomhed vurderer, at byrderne ved nedsættelse heraf vil opveje fordelene. Medlemsstaterne sikrer, at disse omstændigheder, som kan omfatte insolvensboets lave økonomiske relevans, det lave antal kreditorer, skyldnerens beskedne størrelse eller den negative indvirkning på skyldnerens økonomiske situation på grund af eventuelle forsinkelser i forbindelse med nedsættelsen af et kreditorudvalg, er klart fastsat i national ret.

Artikel 45

Udpegning og sammensætning af kreditorudvalg

1. Hvor der nedsættes et kreditorudvalg i henhold til artikel 44, sikrer medlemsstaterne, at medlemmerne af kreditorudvalget udpeges uden unødigt ophold enten på kreditormødet eller ved en domstolsafgørelse.

2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditorudvalgets sammensætning så vidt muligt på rimelig vis afspejler kreditorernes forskellige interesser.

Når kreditorerne omfatter arbejdstagere, sikrer medlemsstaterne, at disse arbejdstagere eller deres repræsentanter kan udpeges som medlemmer af kreditorudvalget, medmindre der som minimum findes en anden tilsvarende mekanisme til at repræsentere arbejdstagernes interesser i forbindelse med insolvensbehandling.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at andre personer og enheder end kreditorer også kan udpeges som medlemmer af kreditorudvalg.

3. Medlemsstaterne sikrer, at grænseoverskridende kreditorer kan udpeges som medlemmer af kreditorudvalg.

4. Medlemsstaterne sikrer, at hvis national ret indeholder bestemmelser om klager, kan enhver interesseret part som defineret i overensstemmelse med national ret indbringe udpegningen af ét eller flere medlemmer af et kreditorudvalg for en domstol med den begrundelse, at udpegningen ikke er sket i overensstemmelse med gældende ret.

Artikel 46

Afsættelse af medlemmer og udskiftning

1. Medlemsstaterne fastsætter nærmere regler om grundlaget og procedurerne for afsættelse og udskiftning af medlemmer af kreditorudvalg. Disse regler skal også omfatte den situation, hvor medlemmer af et kreditorudvalg udtræder eller er ude af stand til at varetage deres opgaver.

2. Grundlaget for afsættelse som omhandlet i stk. 1 skal mindst omfatte en forsætlig eller groft uagtsom tilsidesættelse af pligterne af alvorlig karakter for så vidt angår kreditormassens interesser såsom tilfælde af interessekonflikt.

KAPITEL 2

Kreditorudvalgs arbejdsmetoder og funktion

Artikel 47

Kreditorudvalgs arbejdsmetoder

1. Medlemsstaterne fastsætter nærmere regler om følgende aspekter af kreditorudvalgs arbejdsmetoder:

a) afstemningsprocedure, herunder ret til at stemme og beslutningsdygtighed

b) interessekonflikter

c) fortrolig behandling af oplysninger

d) registrering af de trufne beslutninger.

2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditorudvalg kan fastlægge deres arbejdsmetoder yderligere ved hjælp af protokoller, forudsat at sådanne protokoller overholder reglerne i stk. 1. Sådanne protokoller stilles i det mindste til rådighed for domstolen og insolvensbehandleren.

3. Medlemsstaterne fastsætter, at medlemmerne af kreditorudvalg kan deltage og stemme enten personligt eller ad elektronisk vej. Medlemsstaterne kan fastsætte, at medlemmerne af kreditorudvalg gives mulighed for at stemme skriftligt.

4. Medlemsstaterne sikrer, at medlemmerne af kreditorudvalg kan lade sig repræsentere af en behørigt bemyndiget person.

Artikel 48

Kreditorudvalgs funktion, rettigheder og pligter

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditorudvalg har rettigheder, som sikrer deres inddragelse i insolvensbehandlingen og sætter dem i stand til at undersøge insolvensbehandlernes aktiviteter eller, i tilfælde af en skyldner, der har bevaret sin rådighed, skyldnerens aktiviteter, herunder:

a) retten til at høre og blive hørt af insolvensbehandlerne om spørgsmål af interesse for kreditormassen, herunder vigtige beslutninger såsom salg af aktiver uden for den normale forretningsførelse

b) retten til at blive hørt under insolvensbehandlingen

c) retten til at anmode om og modtage relevante og nødvendige oplysninger fra repræsenterede kreditorer og fra insolvensbehandlerne eller i tilfælde af en skyldner, der har bevaret sin rådighed, fra skyldneren.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at kreditorudvalg har ret til at udpege en sekretær og til at anmode om ekstern rådgivning om spørgsmål, som de kreditorer, som de repræsenterer, har en interesse i.

2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditorudvalg i forbindelse med deres aktiviteter repræsenterer kreditormassens interesser og handler uafhængigt af insolvensbehandlerne.

Medlemsstaterne sikrer, at medlemmerne af kreditorudvalg repræsenterer hele kreditormassens interesser og handler i god tro, når de udfører kreditorudvalgets opgaver.

3. Medlemsstaterne kan give kreditorudvalg beføjelse til at godkende visse afgørelser eller retshandler. I så fald angiver medlemsstaterne klart, hvilke spørgsmål der kræver en sådan godkendelse, som kan omfatte alle afgørelser af særlig betydning for insolvensbehandlingen.

4. Medlemsstaterne sikrer, at kreditorer, medlemmer af kreditorudvalg og alle fagfolk, der bistår kreditorudvalg, bevarer fortroligheden af fortrolige oplysninger, der indhentes i forbindelse med kreditorudvalgets aktiviteter.

Artikel 49

Udgifter og vederlag

1. Medlemsstaterne angiver, hvem der betaler udgifterne afholdt af kreditorudvalg eller deres enkelte medlemmer i forbindelse med udøvelsen af funktionen omhandlet i artikel 48.

2. Hvis de i stk. 1 omhandlede udgifter afholdes af et insolvensbo, sikrer medlemsstaterne, at kreditorudvalget eller dets enkelte medlemmer fører regnskab over sådanne udgifter, og at domstolen eller den kompetente myndighed eller insolvensbehandleren har beføjelse til at begrænse uberettigede eller uforholdsmæssige udgifter.

3. Hvis medlemsstaterne tillader, at medlemmerne af et kreditorudvalg modtager vederlag, og et sådant vederlag betales af et insolvensbo, sikrer de, at vederlaget står i et rimeligt forhold til den udøvede funktion.

Artikel 50

Ansvar

1. Medlemsstaterne sikrer, at mindst én af følgende regler finder anvendelse:

a) Medlemmerne af kreditorudvalg er fritaget for personligt ansvar for deres handlinger i deres egenskab af medlemmer af kreditorudvalget, medmindre det er fastslået, at de forsætligt eller groft uagtsomt har tilsidesat deres pligter for så vidt angår kreditorernes interesser.

b) Kreditorudvalgenes medlemmers personlige ansvar for deres handlinger i deres egenskab af medlemmer af kreditorudvalget er dækket af en forsikring, som betales af insolvensboet i overensstemmelse med artikel 49, stk. 2.

2. Hvis medlemsstaterne giver kreditorudvalg beføjelse til at godkende visse afgørelser eller dispositioner, kan de fastsætte, at kreditorudvalgs medlemmer bærer samme ansvar som en insolvensbehandler.

AFSNIT VII

FORANSTALTNINGER TIL FORBEDRING AF GENNEMSIGTIGHEDEN I NATIONAL INSOLVENSRET

Artikel 51

Faktablad med centrale oplysninger

1. Uden at det berører stk. 10, udarbejder hver medlemsstat senest den 22. juli 2029 et faktablad med centrale oplysninger om væsentlige elementer i national ret om insolvensbehandling (»faktablad med centrale oplysninger«) og indgiver det til Kommissionen via den europæiske e-justiceportal.

2. Faktablade med centrale oplysninger udarbejdes på et af EU-institutionernes officielle sprog.

3. Indholdet af faktablade med centrale oplysninger skal være kortfattet, korrekt, klart og ikketeknisk og skal præsenteres på en faktuel måde.

4. Faktablade med centrale oplysninger skal indeholde følgende afsnit i følgende rækkefølge:

a) betingelserne for indledning af insolvensbehandling

b) reglerne for anmeldelse, prøvelse og anerkendelse af fordringer

c) reglerne for konkursordenen og for udlodning af provenuet ved realisation af aktiverne i forbindelse med insolvensbehandlingen

d) insolvensprocedurernes angivne gennemsnitlige varighed som omhandlet i artikel 29, stk. 1, litra b), i direktiv (EU) 2019/1023.

5. Det afsnit, der er omhandlet i stk. 4, litra a), skal indeholde:

a) en liste over personer, der kan indgive begæring om indledning af insolvensbehandling

b) en liste over de betingelser, der udløser indledning af insolvensbehandling

c) oplysninger om, hvordan og hvor en begæring om indledning af insolvensbehandling skal indgives

d) oplysninger om, hvordan og hvornår skyldneren underrettes om afgørelsen om, hvorvidt der skal indledes insolvensbehandling.

6. Det afsnit, der er omhandlet i stk. 4, litra b), skal indeholde:

a) en liste over personer, der kan anmelde en fordring

b) en liste over betingelser for anmeldelse af en fordring

c) fristen for anmeldelse af en fordring

d) i givet fald oplysninger om, hvordan formularen til anmeldelse af en fordring kan rekvireres

e) oplysninger om, hvordan og hvor en fordring skal anmeldes

f) oplysninger om, hvordan fordringen kontrolleres og valideres.

7. Medlemsstaterne ajourfører de i stk. 4 omhandlede oplysninger senest én måned efter ikrafttrædelsen af eventuelle relevante ændringer af national ret. Faktabladene med centrale oplysninger skal indeholde følgende erklæring: »Dette faktablad med centrale oplysninger er korrekt pr. den … [datoen for indsendelse af oplysningerne til Kommissionen eller ajourføringsdatoen]«.

8. Kommissionen sikrer, at faktablade med centrale oplysninger er til rådighed for offentligheden på engelsk, fransk og tysk og på originalsproget, hvis forskelligt herfra, på den europæiske e-justiceportal under afsnittet »Insolvens og konkursbehandling« for hver medlemsstat.

9. Kommissionen tillægges beføjelser til at ændre formatet af faktabladet med centrale oplysninger ved hjælp af gennemførelsesretsakter. Disse gennemførelsesretsakter vedtages i overensstemmelse med undersøgelsesproceduren, jf. artikel 53, stk. 2.

10. Medlemsstater, hvor forordning (EU) 2015/848 finder anvendelse, gør faktabladet med centrale oplysninger, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, tilgængeligt gennem Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område, der er oprettet ved beslutning 2001/470/EF, på en måde, der er i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 86.

AFSNIT VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 52

Nødforanstaltninger

1. Medlemsstaterne kan fravige anvendelsen af nationale bestemmelser til gennemførelse af afsnit II, V og VI i tilfælde af ekstraordinære situationer, der i alvorlig grad forstyrrer de økonomiske aktiviteter i en medlemsstat eller dens regioner, hvis og i det omfang anvendelsen af de nationale bestemmelser til gennemførelse af nævnte afsnit ville indebære en risiko for udbredt insolvens, herunder for virksomheder, der ville være levedygtige under normale omstændigheder.

2. Den i stk. 1 omhandlede fravigelse og dens varighed skal være forholdsmæssig og begrænset til, hvad der er afgørende for at begrænse, afbøde, afhjælpe eller forebygge den alvorlige forstyrrelse, der er omhandlet i nævnte stykke.

3. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om en fravigelse som omhandlet i stk. 1 senest én måned efter dens ikrafttræden.

Ved underretning af Kommissionen i overensstemmelse med første afsnit anfører medlemsstaterne de bestemmelser i dette direktiv, som de har fraveget, arten og omfanget af de ekstraordinære omstændigheder, som fravigelsen er baseret på, fravigelsens varighed og årsagerne til, at fravigelsen anses for at være afgørende for at begrænse, afbøde, afhjælpe eller forebygge en alvorlig forstyrrelse af økonomiske aktiviteter som omhandlet i stk. 1. Kommissionen underretter uden unødigt ophold de øvrige medlemsstater herom.

4. En fravigelse som omhandlet i stk. 1 kan have en varighed på højst ét år.

Hvis og i det omfang den ekstraordinære situation, der i alvorlig grad forstyrrer de økonomiske aktiviteter, varer ved, kan fravigelsen forlænges med perioder på op til seks måneder, forudsat at medlemsstaten underretter Kommissionen herom senest tre måneder før udløbet af den foregående fravigelsesperiode. Denne forlængelse får virkning, medmindre Kommissionen senest én måned før udløbet af denne foregående fravigelsesperiode gør indsigelse med den begrundelse, at forlængelsen ikke opfylder kravene i stk. 1 og 2.

Artikel 53

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af udvalget for rekonstruktion og insolvens nedsat ved artikel 30 i direktiv (EU) 2019/1023. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Artikel 54

Revision

Senest den 22. januar 2034 og derefter hvert femte år forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport, hvori den vurderer anvendelsen og virkningen af dette direktiv. På grundlag af denne vurdering forelægger Kommissionen, hvor det er relevant, et lovgivningsmæssigt forslag.

Artikel 55

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 22. januar 2029. De meddeler straks Kommissionen herom.

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktivs artikel 15, 16 og 17, i det omfang de vedrører BARIS, senest den i dette stykkes første afsnit omhandlede dato eller den 10. juli 2029, alt efter hvilken dato der er den seneste.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

2. Afsnit II kun finder anvendelse på retshandler, der er blevet bindende indgået fra datoen for ikrafttrædelsen af de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv, der er omhandlet i stk. 1, første afsnit.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 56

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 57

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 30. marts 2026.

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
R. METSOLA	M. PANAYIOTOU
Formand	*Formand*

BILAG

Nationale registre og databaser som omhandlet i artikel 19

1. Tingbøger
2. Matrikelregistre
3. Registre over løsøre, herunder registre over køretøjer, skibe og luftfartøjer, hvis ejendomsrettigheder registreres i disse registre
4. Registre over donationer
5. Registre over panterettigheder
6. Registre eller databaser, der indeholder oplysninger om ejerskab af værdipapirer, såsom værdipapircentraler, som defineret i artikel 2 i forordning (EU) nr. 909/2014
7. Registre over sikkerhedsrettigheder, herunder lejeaftaler, og over købsaftaler med ejendomsforbehold
8. Registre over afgørelser om beslaglæggelse af formuegoder
9. Registre over intellektuelle ejendomsrettigheder, herunder patent- og varemærkeregistre.